

ESTIMEU-VOS!

6E LLIBRE DE CREIXEMENT
EN LA FE DEL JOVE

Estimes?

Són moltes les persones al teu voltant que et necessiten. La teua família, els teus amics, la teua parella, ells necessiten la teua estima, el teu afecte, el teu amor. Però també el necessiten les persones més allunyades del teu entorn, els necessitats, pobres i marginats.

Com amar-los a tots? Com amar el proïsme? Però, qui és el meu proïsme? Tranquill! Et propose viure una experiència apassionant. Una vivència que no et deixarà indiferent: amar sense mesures, amar fins a l'extrem.

“L'amor no és cosa que s'aprenja, i no obstant això no hi ha res que siga més necessari ensenyar!” (Papa Sant Joan Pau II).

Saps amar?

Atreveix-te a amar!

Estimem-nos!

ÍNDEX

Alça't i camina!	4
I açò per a què?	5
Abans de començar...	6
Mirar, escoltar, viure... Amar!	7
1. Qui és qui?	9
2. El primer amor.	23
3. Sí, vull!	36
4. Agrega'm!	52
5. En les perifèries.	65
Cors sobreixents	79
Bibliografia consultada	82

Usted es libre de:

- Copiar, distribuir y comunicar públicamente la obra
- Remezclar — transformar la obra

Bajo las condiciones siguientes:

- • **Reconocimiento** — Debe reconocer los créditos de la obra de la manera especificada por el autor o el licenciador (pero no de una manera que sugiera que tiene su apoyo o apoyan el uso que hace de su obra).
- • **No comercial** — No puede utilizar esta obra para fines comerciales.
- • **Compartir bajo la misma licencia** — Si altera o transforma esta obra, o genera una obra derivada, sólo puede distribuir la obra generada bajo una licencia idéntica a ésta.

Alça't i camina!

A què esperes? A qui estàs esperant? No pots romandre tota la vida ací assentat, esperant que la vida passe per davant com si esperares que tot t'arribe “baixat del cel”. Alça't i camina! Al carrer trobaràs infinitat de persones diferents. Unes més conegudes que d'altres, algunes familiars i d'altres completament desconegudes, però a totes elles tens alguna cosa que aportar, alguna cosa que els pot canviar la vida, i eres tu l'únic que ho pot fer. Saps què és?

Benvolgut amic o amiga, vull felicitar-te una vegada més per atrevir-te a prendre entre les teues mans aquestes pàgines. Gràcies per atrevir-te a llançar-te al món amb un cor sobreixent i predisposat a amar. No tingues por d'alçar-te de les teues comoditats i de posar-te a amar, atès que caminant descobriràs un món que necessita ser amat i que només tu el pots amar. Ho faràs?

Tal com vam poder veure en la primera aventura que et vam proposar, t'invitàvem a eixir a la recerca de l'Amor de Déu, o millor dit, a eixir en actitud d'encontre amb l'Amor de Déu. I quin encontre! L'última experiència que et vam proposar va ser aprofundir dins de tu, per a descobrir-te, per a conèixer-te i per a comprovar que tu eres imatge de Déu, per la qual cosa de la mateixa manera, en tot tu, l'Amor de Déu està present fent-te capaç d'amar.

Trobat l'Amor dels amors i sabut que resideix en el teu cor, ja que Ell t'ama primer, què més ens queda? Aquesta és la meua pretensió amb aquest nou llibre Estimeu-vos! Ajudar-te a reconèixer qui has d'amar per a respondre al Manament de l'Amor que Jesús ens ensenyà: “Ameu-vos els uns als altres com Jo vos he amat” (Jn 14, 35). Així tots sabran que som deixebles seus. Com per a quedar-se assentat!

No m'agradaria que aquesta experiència et suposara una càrrega en els teus quefers diaris, però desitge ajudar-te a trobar resposta a algunes preguntes sobre l'amor. Tal vegada hages sentit o llegit alguns llibres anteriors semblants, o tal vegada es tracte de la primera vegada que tens l'oportunitat de llegir un llibre que està dedicat únicament per a tu. És possible que algú t'ho haja recomanat o simplement per la teua pròpia voluntat t'hages animat.

Siga d'una forma o d'una altra, benvolgut amic o amiga, no tingues por. Comprens els teus dubtes, les teues inseguretats, els teus recels i anhels... Tranquil, confia perquè no deixaré que isques al carrer sense cap tipus de protecció, enfrontant-te a l'amor així sense més. Estaré amb tu en tot moment i t'assegure que no t'abandonaré. Tu decideixes què llegir, com fer-ho, quan i fins on. No oblidés que el teu sacerdot t'ajudarà també en aquells dubtes que no hages pogut respondre.

Tan sols em queda invitar-te a viure aquestes pàgines com una gran experiència; l'experiència de l'amor, de sentir-se amat i d'amar. Només des de la encontre amb l'Amor de Déu, l'assimilació d'aquest i el fet de compartir-lo amb els altres, la teua vida arribarà al complet Àgape, a la completa felicitat.

Saps què és l'amor? Estàs disposat a amar?
Alça't i camina!

Secretaria Diocesana de Formació
Juniors Moviment Diocesà

I açò per a què?

L'inici del nou curs 2013-2014 va suposar el començament d'un nou trienni titulat Àgape. Aquesta és la paraula d'origen grec que significa i expressa l'amor diví. És l'amor de Déu cap als seus fills, cap a tu.

És l'amor incondicional, l'amor generós, l'amor sense límits que té el seu fonament en el desprendiment propi per a ajudar l'altre; pur, servicial, lliure. I més encara, és l'amor que les persones senten unes per les altres, inspirades en eixe Amor de Déu.

No és fàcil aconseguir-lo, ni tampoc experimentar-lo, perquè exigeix per la nostra part un esforç i un compromís per conèixer el vertader Amor de Déu, interioritzar-lo en el fons dels nostres ossos; per a poder, finalment, entregar-lo sense mesura als altres fent-los feliços.

D'ací que per això Juniors Moviment Diocesà ha considerat convenient continuar redactant i publicant uns senzills materials dirigits a cada un dels quasi 3.000 joves del Moviment, conscients que només tenint un veritable encontre amb Déu en una evangelització missionera, mitjançant experiències i vivències de fe, viscudes de forma individual i comunitària, podrem ser millors "missatgers de l'Evangeli" i eficaços educadors en la fe de xiquets, adolescents i joves.

És per això que el material que ara et presentem és conseqüència d'un important esforç per procurar que el missatge que ací queda siga directe i individual, de jove a jove, parlant-te directament al cor i recolzant-nos en recursos multimèdia diversos per a que pugues ampliar i viure aquesta experiència amb altres joves.

Déu ens crida, et crida a una missió directa, i acceptar aquesta voluntat i comprometre'ns a ser vertaders testimonis seus exigeix, com diu Sant Pau en la primera carta als Corintis, l'Amor: "si no tinc Amor, sóc com a campana que ressona o plateret que atordeix".

Si ja havíem treballat l'encontre amb l'Amor de Déu, i el curs passat teníem l'oportunitat d'aprofundir en el teu interior per a conèixer-te com a imatge i semblança seua, com a font de l'Amor de Déu. Enguany volem animar-te a amar sense mesura a tots i a tot, entregant el teu amor als altres, coneixent el proïsme, la teua família, la teua parella, els marginats i necessitats... per a reconèixer que ells necessiten el teu amor, igual que tu el d'ells. Però no un amor irrellevant, no. Un amor que naix del teu cor, un amor que naix de Déu.

El Projecte Àgape, a més dels materials formatius redactats per a xiquets, adolescents, joves i famílies Juniors, pretén promoure iniciatives diocesanes, en especial les propostes des de la Comissió Diocesana per a la Infància i la Joventut i totes aquelles que, des de la Diòcesi de València, estiguen encaminades, junt amb l'Església Universal, a aconseguir una autèntica renovació de la fe.

Per tot això t'animem a viure la nostra missió amb passió, responsabilitat i compromís, posant tot l'amor, la fe i l'esperança en allò que eres i fas, complint així el precepte que el Senyor ens va donar: "Ameu-vos els uns als altres com jo vos he amat. En açò coneixeran que sou deixebles meus, en l'amor que tingueu els uns als altres" (Jn 13, 34-35).

Juniors Moviment Diocesà
Maig 2015

Com manejar aquest llibre

Per damunt de tot, hem pretés que Estimeu-vos! fóra un llibre del teu dia a dia, utilitzant textos breus i propostes senzilles per a que pogueres llegir-lo habitualment amb un llenguatge pròxim i directe al cor.

No obstant això, he d'advertir-te que només tu marques els ritmes de lectura i vivència del que es planteja. No hi ha un moment concret en què hages de començar o acabar un tema, ni tan sols una data marcada en la qual has d'haver acabat de llegir-lo. Eres completament lliure per a decidir inclús per on començar.

Com veuràs, et proposem la mateixa estructura que fins ara s'ha treballat. En primer lloc cal destacar que els cinc capítols segueixen el mètode Juniors en els apartats de Viu-ho, Sent-ho, Compromet-te i Celebra-ho.

A més inclou una breu oració que no et restarà molt de temps a la qual hem titulat Parla-li.

Finalment et facilitem també en cada capítol un apartat denominat Comparteix-ho, per a que pugues compartir eixes experiències viscudes de forma individual amb el teu grup de temps de Compromís, amb els amics, la família, la societat... Aquests apartats et poden ajudar a posar en comú amb el teu entorn els continguts comentats. Si encara en la teua parròquia no heu format un grup de Compromís, tal vegada siga aquest un bon moment per a posar en comú el que a cada un li estiga suggerint aquest llibre individual, les propostes de la Campanya d'animació i formació i altres materials per a créixer junts en la fe.

També, com hauràs observat en l'interior, trobaràs nombroses recomanacions i propostes per a que la lectura es convertisca en una autèntica experiència vital i per eixe motiu et remetem diverses vegades al CD que t'adjuntem on trobaràs cançons, texts ampliat...

Aquest llibre pretén ser llegit i viscut com a experiència de fe: com a diàleg entre tu, jo i Déu. Però no oblides que pots parlar amb el teu sacerdot per a compartir amb ell els dubtes, les inquietuds, les teues inseguretats i errors, els teus encerts... d'allò més profund que vaja ressonant en tu en aquestes pàgines. En el Sagrament de la Reconciliació experimentaràs verdaderament el diàleg, l'amor i la misericòrdia de Déu.

Comparteix les teues experiències, reflexions o opinions en la pàgina de Facebook (Juniors Moviment Diocesà) i en el perfil de Twitter (@juniorsmd).

Per què no escrius en les xarxes socials
les perspectives que tens d'aquest llibre abans d'iniciar la lectura?

**Estàs disposat a amar? A qui?
Qui amaràs primer?**

MIRAR, ESCOLTAR, VIURE... AMAR!

Abans d'alçar-te i de començar a caminar, m'agradaria mostrar-te un objecte fonamental per a aquest camí, tal com també vaig fer en els llibres anteriors.

Agafa entre les teues mans, si no ho tens ja al teu canell, un rellotge. Observa'l, mira els números, les varetes, la minuteria... Com és? Modern, clàssic, digital, analògic? No importa com siga, des de l'antic rellotge de sol, passant pel rellotge d'arena, pels clàssics de cucut, els de corda, els digitals, els que funcionen amb el pols, els tàctils, els que estan per vindre... Tots mesuren una cosa: el temps.

El temps és un dels béns més preats que tenim. Moltes vegades no ens n'adonem però un segon ens pot fer descobrir el món sencer o al contrari, perdre'l. Per un segon quasi agafes el metro que et portava a casa, per un segon quasi et creues amb l'home de la teua vida, per un minut t'ha tocat el sorteig que esperaves, per un minut no has arribat a veure el teu familiar que tant enyoraves, per un minut... per una hora... per un dia... per...

El temps marca les nostres vides. Ens marca cada moment, els dies, les setmanes, els mesos... fent que res siga igual al "temps" anterior. I tu?, en què inverteixes el teu temps? A què dediques el teu temps? Què fas amb el temps?

Eres lliure d'utilitzar el temps, el teu temps, per a allò que vulgues. Així et va crear Déu: lliure. Però per a què el temps i el rellotge et van a servir en aquest llibre? Perquè dediques el temps a allò que el dediques, sempre cada segon, cada minut, hora, dia, setmana, mes, any, dècada... no has de deixar d'amar! Ama! Ameu-vos!

Jesús, durant els 33 anys, els 12.045 dies, les 289.080 hores, els 17.344.800 minuts que va viure com a humà, com tu i jo, no va cessar d'amar, d'amar fins a l'extrem. Ell és l'Amor encarnat, fet home, de carn i ossos. Seràs capaç d'invertir eixe temps en no cessar d'amar? Quant de temps inverteixes llavors a amar?

Dedica temps a escoltar i sentir atentament i pacient el teu entorn, serà una important pista per a no deixar d'amar. Així serà com cap detall s'escaparà dels teus sentits i viuràs una experiència nova en el Senyor. Perquè cada moment escoltat, sentit, sabràs amar sense mesura.

Però aquesta experiència que et propose ha de ser celebrada des d'un ritme humà i equilibrat, perquè és molt difícil amar amb una vida accelerada i desconcertada. Aprofitar el temps no significa no disfrutar dels moments, ni que passes per ells de manera superficial amant. No. Ama fins a l'extrem com ho va fer Jesús.

Et propose amb el rellotge viure a ritme humà, intens i fort, però humà. Si utilitzes aquest aparell per a llegir aquestes pàgines viuràs experiències inoblidables amb un matís diferent. Amb aquest llibre entre les teues mans, atura el temps, llig, reflexiona, ora i torna a la vida per a caminar i amar. Perquè la VIDA que et propose i que pretenc que descobrisques, té amagatalls que no et pots perdre.

Així, amb una llibertat interior motivada en una inquietud de viure, llança't a aquesta nova experiència i no dubtes que l'Amor no passa mai, i sempre des de tu t'esperarà a alçar-

te, a caminar i a viure cada segon, minut... de la teua vida amb un matís diferent: l'Amor de Déu.

Disposat a viure! Disposat a amar!

1. QUI ÉS QUI?

“Déu ningú l'ha vist” diu Sant Joan (Jn 1, 18), però sabem que està amb nosaltres. Tenim molts llocs o persones en què podem identificar-lo. Hi ha molts exemples i experiències que ens il·luminen en el nostre periple per eixa mar de la vida que en unes ocasions està en calma, i en altres es desencadenen grans tempestats.

“tu eres el meu millor amic”. Qui anomenes el teu amic? Amic i proïsme són sinònims? Amic és aquell que va al teu costat, aquell que et farà plorar però que també plorarà per tu. En la teua relació amb els altres has de ser facilitador de les coses, has de tindre en compte el que pensen els altres, com se senten... i ser capaç de poder expressar-los tu també com et sents.

“Per a què compartisques amb mi el pa de l'amistat”. T'has parat alguna vegada a pensar el significat d'aquesta frase? El pa de l'amistat, açò què significa? El pa de l'amistat és la pròpia entrega de Crist per nosaltres. I Jesús et demana que ho compartisques, és a dir, que deixes palès en la teua vida eixe estil de vida que com a cristià has de tindre. Compartir, viure en comunitat, entregar-te als altres. “És necessari que tots siguen un” (Jn 17, 21). Sigues un amb els altres.

“I m'ensenyes a donar-lo generosament als meus germans”. Déu ningú l'ha vist... però està en el rostre de la gent. Aquell ancià que està assentat al parc esperant el seu company de batalles, aquella dona que està esperant que arribe el metro per a anar a treballar, l'estudiant que es mossega les ungles davant dels finals, aquella mare que espera el seu fill en la porta del col·legi, el xiquet que veu per primera vegada l'espectacle circense. Hem de cuidar els que tenim al costat i també els que s'allunyen de nosaltres. Com? Amant-los com Déu t'ama. Amar és baixar on l'altre es troba i entregar-se a ell. L'amor té molts noms, molts rostres, moltes formes... però l'única cosa que està al teu abast és amar com Ell t'ama.

Déu ningú l'ha vist però hem sentit i viscut la seua presència i una vegada hem acudit al seuencontre ens hem compromés amb Ell a facilitar-los el camí als altres, a intentar fer que els nostres germans siguen capaços de notar la seua presència entre nosaltres. En definitiva, el nostre encontre personal amb Déu ens compromet en la construcció del Regne de Déu entre nosaltres. Et compromet amb els altres. Però, com fer-ho? Complint amb la regla d'Or que l'exemple de Jesús et va regalar, amant com Ell et va amar.

Jugues? Estic buscant amb qui poder jugar. No sé si hauràs jugat alguna vegada al que vull proposar-te, però he pensat en tu perquè eres la persona perfecta per a poder fer-ho. No es tracta de cap joc estrany i desconegut per a tu, espere! Però depén molt de com visques o com hages crescut i madurat.

És el joc del *qui és qui*, i per què no dir-ho, del qui és qui dels meus proïsmes. És fàcil jugar. L'única cosa que has de tindre present són certes regles, regles de vida que potser tens oblidades o guardades en el calaix de "poc important". Però només basta posar-te al dia i podràs jugar, llig atentament:

NORMES D'ÚS: QUI ÉS QUI DELS MEUS PROÏSMES

Aquest joc està pensat per a les persones com tu, dels 0 als 1.000 anys. Jugarem per parelles, amb infinites possibilitats d'interacció. Ull!!! No s'admet cap tipus de trampes. El jutge és "el de dalt".

Ambdós jugadors tenen un tauler ple de cares de gent que els envolta: mare, pare, la iaia, l'oncle, l'amic íntim, el cosí de l'ànima, el company de classe que acabes de conèixer, l'home que et creues tots els dia al metro, el venedor de l'ONZE, el del bar del xinés...

Cada jugador tindrà les cartes del proïsmes del seu adversari, triarà una d'entre totes perquè li l'endevinen. I en cada tauler apareixeran els teus proïsmes perquè pugues anar descartant. Per torns anireu pensant i preguntant, per a intentar saber qui és el teu proïsmes.

Tens dos nivells de joc:

- Aprenents: s'endevina el proïsmes per mitjà de preguntes on et contesten sí o no. S'acaba la partida quan un jugador encerta el seu proïsmes i no realitza cap acció sobre ell.
- Expert, on el jugador endevina ja no sols el proïsmes, sinó que endevina l'acció que va realitzar sobre eixa persona perquè el jugador es convertira en proïsmes actiu sobre la persona que ha endevinat.

Tin moltíssima paciència, no sols amb els teus companys de joc, també amb tu, amb els que et rodegen i amb el jutge d'aquesta partida, encara que la partida parega parada i sense moviments, aquest joc mai para.

Aquest joc no és apte per a cecs de cor, incrèduls i sords a la Paraula.

A continuació permet-me mostrar-te una partida d'aquest joc, la qual crec que et serà molt familiar. Els jugadors d'aquesta partida són Jesús i el Levita. Però espera, abans de continuar, per si no saps de què t'estic parlant, et deixe la lectura del moment que et vaig a presentar.

Lc 10, 25-37 Paràbola del Bon Samarità

FERIT	SACERDOT	LEVITA	SAMARITÀ	MALFACTORS
Home que anava de camí a la ciutat que no havia fet res dolent a ningú. De sobte va ser assaltat.	Baixava de Jerusalem a Jericó, acabava el seu torn de treball en el temple, tornava a la llar. Havia estat dedicat a cuidar el temple.	Religiós jueu, ajudant dels sacerdots del temple. Igual que el sacerdot tenien prohibit tocar morts per que se'ls consideraria immunds durant set dies, fins a la celebració de la seua purificació.	Habitant de Samaria que anava a la ciutat. Interromp el seu camí per cuidar el ferit, es preocupa i es desvia per les seues necessitats.	Grup de gent amb necessitats, que els donava igual a qui i com. Necessiten diners.

Vist des del Bon Samarità, ens hem acostumat a veure el proïsme com l'allunyat que necessita l'ajuda de Déu; o com aquell pel que busquen tots per a poder fer bons actes.

Quina és la teua idea de proïsme? Fes una llista de qui i com és el proïsme per a tu.

Per a ajudar-te a pensar quina és la teua idea de proïsme, et deixe al CD unes cançons per a crear ambient i que pugues aprofundir més en la recerca del proïsme.

Qui és el teu proïsme?	Com és?

Si et posara el principi d'una melodia coneguda o el fragment d'una pel·lícula, o de la literatura, segurament em contestaries immediatament Star Wars, El Senyor dels anells, El Quixot! Són grans començaments universals. El mateix passaria si et diguera “Baixava de Jerusalem un home a Jericó...” de seguida em diries, La paràbola del Bon Samarità!

Et conte açò, perquè imagine que aquesta paràbola és prou coneguda per a tu, encara que si no ho és, et demane que pares i tornes a llegir-la i mirar-la fil per randa. Ja que és molt rica en detalls minuciosos i en ensenyances que busca transmetre Jesús amb ella.

És important açò perquè pugues entendre el que segueix en aquest joc que portem a mitges. T'has identificat amb algun dels personatges? Eres capaç d'actuar com el Samarità o com el Sacerdot? Qui series tu en la Paràbola del Bon Samarità?

Aquest joc necessita anar més enllà per a no quedar-nos només amb la figura del proïme com aquell que tinc al costat, sinó com diu Benet XVI en *JESÚS DE NATZARET* “**Ací la pregunta canvia: no es tracta d'establir qui és o no el meu proïme entre els altres. Es tracta de mi mateix. Jo he de convertir-me en proïme, de manera que l'altre compte per a mi tant com <Jo mateix>**”.

Perquè aquest començament és la base del nostre joc, però ho hem d'entendre bé, perquè si no, no sabrem trobar la nostra carta del proïme que l'altre jugador ha triat.

Jesús, amb la paràbola, no sols va vindre a contar-nos que el sacerdot i el levita ho van fer malament i que el samarità, l'estranger, es va portar bé amb el seu proïme. Cal aprofundir i veure tots els trets per a saber qui és el proïme en aquest relat.

Jesús ve a repartir més cartes en aquest joc del proïme, no sols els jueus i les seues famílies juguen en aquesta paràbola, perquè el proïme no és particular, el proïme és Universal. Açò obri les portes a què els nostres enemics, allunyats, desconeguts, familiars, amics i un llarguíssim etcètera, també són els nostres proïmes.

Des del moment que tu et converteixes en el proïme actiu del teu entorn, deixes de ser un simple observador del que ocorre al teu voltant, veient vindre als teus proïmes. Eres com el Bon Samarità: l'actiu de l'acció, convertint-te en el proïme que ajudarà a què es creue pel teu camí.

Vas entenen en què consisteix el joc?

Has de traure l'actiu que portes dins, no ho coneixes? No et coneixes?

Et recomane que abans de seguir endinsant-te en els següents temes, acudisques al llibre de Jo sóc, cinqué llibre de creixement en la fe del jove. En ell podràs trobar l'ajuda de l'amor de Déu Fill, que es fa viu dins de cada un de nosaltres per a identificar-nos i saber qui som.

Si ja ho tens mig clar, o et veus amb prou forces per a continuar, ara has de saber com actuar i com ser el proïme per als altres. Proïme és allò a què cada un de nosaltres està cridat a convertir-se! Deixa de preguntar: “qui és el meu proïme?”, com si tingueres una llista d'espera de gent a la qual atendre. Pregunta més bé: “de qui em puc fer proïme, ara i ací?”

Què diferent és la perspectiva que et plantege, veritat?, la història canvia i molt si ho compares amb el proïme que descrivies a l'inici. De primeres ja no busques algú en el tauler

de l'altre com a proïsme a qui ajudar, sinó que eixe, eres tu. El proïsme per als altres eres tu, i has d'ajudar activament a aquells que se't creuen pel camí, perquè l'amor al proïsme és universal. No esperar a ser entregat només als que tinc prop, sinó a tots. No sigues còmode! Recorda en l'inici d'aquest llibre quan t'invitava a alçar-te i caminar.

El joc pareix que està canviant un poc, veritat? Però també la forma d'entendre les coses quan posem a Jesús en el centre de la nostra vida. Quan el levita pregunta qui és el nostre proïsme, Jesús no li contesta amb la resposta que ell esperava. Perquè Jesús va més enllà. Ell vol que entenguem que açò no és una vida passiva, a veure-les vindre, sinó que ens hem de convertir i transformar en portadors del seu Amor a tots. I per a això devem deixar de veure l'altre com el proïsme desvalgut que necessita ajuda, i ser nosaltres els que ens convertim en el proïsme dels altres per a acostar-los l'AMOR de Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant.

Qui creus que és el proïsme? Eres tu? Eres tu però per als altres? És Jesús per mitjà de tu per als altres? Quin rebombori més gran, veritat? No és fàcil entendre qui és o deixa de ser el proïsme, i menys saber com actuar amb ell. Al llarg dels diferents temes et parlaré d'ells, de com actues tu en ells, ells en tu i sobretot, com actua Déu en tots per mitjà de tu.

Déu es desvia per tots. Ens ama i cuida amb la seua misericòrdia, i per això va enviar al seu Fill per a fer-nos veure quant ens estima i com hem de viure el seu amor. Sap de sobra com som, però així i tot, com a exemple d'amor al proïsme, ens va enviar al seu Esperit perquè ens acompanyara, i poguérem amar tant els pròxims com els més allunyats.

Açò és el que Jesús va fer en la mateixa terra que estem xafant, però que no som capaços de copiar. O almenys ho intentem però no ens ix de la mateixa manera. Amar sense mesures, sense rancors, sense pors, sense condicions, amb tendresa, alegria i misericòrdia.

Fixa't en les paraules del Sant Pare el papa Francesc en convocar l'Any Sant Jubilar de la Misericòrdia i en la seua invitació a fixar-nos en Jesús, misericordiós amb tots, entregat a tots i desbordant d'amor amb tots. Açò sí que és amar el proïsme!

8. Amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat. La missió que Jesús ha rebut del Pare ha sigut la de revelar el misteri de l'amor diví en plenitud. «Déu és amor» (1 Jn 4,8.16), afirma per la primera i única vegada en tota la Sagrada Escripura l'evangelista Joan. Aquest amor s'ha fet ara visible i tangible en tota la vida de Jesús. La seua persona no és una altra cosa sinó amor. Un amor que es dona gratuïtament. Les seues relacions amb les persones que se li acosten deixen veure quelcom únic i irrepetible. Els signes que realitza, sobretot cap als pecadors, cap a les persones pobres, excloses, malaltes i patidores porten amb sí el distintiu de la misericòrdia. En Ell tot parla de misericòrdia. Res en Ell és faltat de compassió.

Jesús, davant de la multitud de persones que el seguien, veient que estaven cansades i extenuades, perdudes i sense guia, va sentir des de la profunditat del cor una intensa compassió per elles (cfr Mt 9,36). A causa d'aquest amor compassiu va curar els malalts que li presentaven (cfr Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la fam de grans multituds (cfr Mt 15,37). El que movia Jesús en totes les circumstàncies no era sinó la misericòrdia, amb la qual llegia el cor dels interlocutors i responia a les seues necessitats més reals. Quan va trobar la viuda de Naim, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes, i li va tornar el seu fill ressuscitant-lo de la mort (cfr Lc 7,15).

Després d'haver alliberat l'endimoniat de Gerasa, li confia aquesta missió: « Anuncia tot el que el Senyor t'ha fet i la misericòrdia que ha obrat amb tu » (Mc 5,19). També la vocació de Mateu es col·loca en l'horitzó de la misericòrdia. Passant davant del banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vencent la resistència dels altres deixebles, el tria a ell, el pecador i publicà, perquè siga un dels Dotze. Sant Beda el Venerable, comentant aquesta escena de l'Evangeli, va escriure que Jesús va mirar Mateu amb amor misericordiós i el va triar: *miserando atque eligendo* (amant-lo el va triar). Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema.

Papa Francesc. *Misericordiae Vultus*.
11 d'abril del 2015, Vigília del Diumenge de la Divina Misericòrdia.

Al CD podràs trobar el document complet *Misericordiae Vultus*. Tota una declaració d'intencions perquè la misericòrdia es desborde dels nostres cors!

Aprofundeix la teua relació amb els altres i no tingues por d'experimentar com eres proïsme per a ells, com has d'amar. El més fàcil d'antuvi, és viure l'amor amb la família, amb la parella o en la solteria, amb els amics... però atreveix-te a anar "fins al fons", "fins a la perifèria" i ama també els més allunyats.

T'atreveixes a ser Evangeli viu de misericòrdia?
Seràs capaç de viure tots els dies com Jesús?
Què et fa ser proïsme per als altres?

Comparteix als perfils de Juniors Moviment Diocesà de Facebook i Twitter la teua reflexió, els teus comentaris respecte d'això.

Jesús va parlar moltes vegades de com era el Regne de Déu i com estariem junts, amb el Pare. I ens ho va dir de mil maneres diferents i de mil formes perquè ho entenguérem. Ell volia i vol que tots visquem en pau, rodejats de l'amor i amb la misericòrdia present en tots els moments de la nostra vida.

Perquè açò ho podem portar a bon terme, Jesús va donar xicotetes claus que ens va demanar que seguïrem (Mt 25). I que l'Església les potencia com a punt fort del nostre desig de viure el Regne de l'Amor de Déu.

Segurament no et sone, quan sentes OBRES DE MISERICÒRDIA CORPORALS. Encara que ja en el llibre de Jo sóc parlem de les obres de misericòrdia espirituals, són una xicoteta llista que Jesús ens descriu quan parla del juí final, perquè depenent de com actuem amb el nostre proïsme així serem jutjats.

Aquestes obres són: donar de menjar al famolenc, donar de beure a l'assedegat, allotjar qui no té casa i el pelegrí (HB 13,2), vestir al nu, visitar el malalt (Lc 10, 30-37), visitar els presos i redimir el captiu i soterrar els morts. (Jn 19,38-42)

Amb elles pots començar una nova vida d'amor al proïsme, d'entrega al necessitat i de misericòrdia al germà. Això sí, necessites posar en el centre de totes aquestes coses i de la teua vida Jesús, perquè allò que faces no siga "solidari" sinó caritatiu, és a dir, amor entregat com ho va fer el mateix Jesús.

Has posat ja en el centre de la teua vida Jesús? Ja són molts els que van deixar de veure la vida com quelcom tancat. Cal obrir les portes del cor perquè d'ell nasquen les obres de misericòrdia. Hi ha una dona que et pot ajudar. Ella és Santa Teresa de Jesús. Ella ens ensenya a convertir el nostre cor i la nostra vida en un castell de cristall, des d'on es veuen tots els habitacles interns, i sobretot, veiem el centre del castell. És ací on viu Jesús i on pot inundar d'amor tots els habitacles; la teua vida, perquè l'entregues al proïsme sense mesura.

Deixa't omplir per Ell i podràs donar més de tu als altres!

Et recomane que si no coneixes Santa Teresa de Jesús, t'acostes a ella. Coneix la manera de viure de Santa Teresa i viu l'Amor de Déu.

Podràs trobar materials que t'ajudaran a conèixer Santa Teresa a la carpeta corresponent que acompanya a aquest llibre.

Finalment vull proposar-te com a compromís d'eixa entrega cap als altres una taula experiencial on puguen quedar reflectides les obres de misericòrdia corporals que realitzes. T'invite a escriure per cada obra, una situació en què tu hages sigut proïsme per a un altre i hages ajudat com el mateix Jesús ho faria: mirant-lo el va amar i el va triar per a ajudar-lo.

OBRES	ESCRIU ACÍ LA TEUA EXPERIÈNCIA
Donar de menjar al famolenc	
Donar de beure a l'assedegat	
Donar sostre a qui no en té (pobres, pelegrins, desallotjats...)	
Vestir el nu	
Visitar el malalt i els presos	
Soterrar els morts	

És moment de parar, d'orar. Vull invitar-te a realitzar-ho junt amb els Sants, el primer d'ells Sant Francesc d'Assís, per a celebrar amb el seu exemple una major vivència i experiència de l'Amor de Déu en els proïmes. Descobreix el sant que es va desviure pels necessitats, aquell que va veure en el proïme el rostre de Jesús.

Acosta't al CD i descobreix la bellesa de les seues paraules a la carta dirigides als fidels. Llig-les amb deteniment, interioritzza-les, fes-les teues. Anima't a ser senzill, humil i pur!

Oració

Déu totpoderós, que vas atorgar a sant Francesc d'Assís la gràcia d'assemblar-se a Crist per la humilitat i la pobresa, concedeix-nos caminar darrere de les seues empremtes, perquè pugem seguir el teu Fill i entregar-nos a tu amb amor joiós. Pel nostre Senyor Jesucrist.

I per a acabar de celebrar allò que s'ha experimentat en aquest tema, on hem viscut la misericòrdia i l'amor de Déu en el proïme, t'invite a orar amb la següent oració.

Aquesta oració és de Santa Faustina, una religiosa polonesa considerada com la deixeble de la Divina Misericòrdia per acostar al món el missatge de la misericòrdia de Jesús. Va ser beatificada i canonitzada en la Festa de la Divina Misericòrdia.

No deixes d'intentar posar en pràctica en la teua vida aquesta oració!

Senyor, ajuda'm perquè els meus ulls estiguen plens de misericòrdia,
de tal manera que mai sospite ni jutge ningú per les aparences externes,
Sinó que descobrisca la bellesa interna dels altres i pugua afavorir-la.

Fes que la meua oïda estiga plena de misericòrdia
Perquè s'incline sobre les necessitats dels meus germans
I no em permeta romandre indiferent davant dels seus dolors i els seus plors.

Ajuda'm, oh Déu meu, perquè dels meus llavis fluïska la misericòrdia
i sense fer mai injustícia al proïme quan parle d'ell,
tinga per a cada un paraules de consol i de perdó.

Senyor, fes que les meues mans siguen caritatives
i estiguen sempre plenes d'una bona acció
I que mai es cansen de fer el bé als altres,
mentre per la meua part accepte per a mi les tasques més difícils i penoses.

Fes que siguen misericordiosos també els meus peus
I que porten sense parar l'ajuda als meus germans,
Vencent la fatiga i el cansament; que el meu repòs estiga a servir a tots.

Et demane finalment, Déu meu, que emplenes de misericòrdia aquest cor

I ho faces sensible als patiments dels altres,
Que ningú experimente un rebuig del meu cor
i que jo mai fuja d'aquells que abusen de la meua condescència.
Quant a mi, em tanque en el teu misericordiosíssim Cor,
Callant davant dels altres els meus patiments.

Oh Jesús, que eres totpoderós, transforma la meua ànima en tu!

Diari de Santa Faustina (D. 163)

Mira cara a cara Déu.

«**Amar el semblant és mirar de front Déu**», i si eixe semblant és el que està prop? El ferit, el que se sent vulnerable, indefens o fracassat; si és el que plora, el que no pot tornar res, qui tal vegada ni tan sols li queden forces per a la gratitud. I si eixe semblant és perseguit per causa de la justícia, per construir la pau, per dir la veritat que desemmascara els poderosos, llavors eixe semblant ens condueix al cor de l'Evangeli.

1. El Déu que descol·loca.

«de què li serveix a l'ídol que el talle l'artífex si és una imatge, un mestre de mentides?» (Hab 2, 18)

Déu li dóna la volta a l'orde de les coses. Ho hem celebrat en Nadal, i formarà, sempre, part de la vida del Déu fet home. La pobresa del creador; la debilitat del totpoderós; la nuesa de qui tot ho revisteix de vida; la intempèrie del Senyor de la història. **No és fàcil d'entendre.** En llenguatge més col·loquial i més quotidià. Ací, en aquest món nostre, en el que els valors en voga passen per la seguretat, la protecció, el benestar i el prestigi, un Senyor que es llança al camí sense riqueses, títols ni aduldors resulta inquietant. Per això demana-li al Senyor que no deixi de descol·locar-te, de **desinstal·lar-te, que enderroque les teues seguretats i t'alce de nou.**

Estàs disposat a deixar que Déu et descol·loque?
Hi ha en la teua vida seguretats que han de caure?

Fuego mudo

A veces el silencio
convoca algarabías
parodias de coraje
espejismos de duende
tangos a contrapelo
desconsoladas rabias
pregones de la muerte
sed y hambre de vos

pero otras veces es
solamente silencio
soledad como un roble
desierto sin oasis
nave desarbolada
tristeza que gotea
alrededor de escombros
fuego mudo

(Mario Benedetti)

2. El Déu dels ravals

«Fins a quan, Senyor, demanaré auxili sense que m'escoltes? Fins a quan et cridaré: Violència! Sense que em salves?» (Hab 1, 2)

Per a trobar Déu a vegades cal eixir a buscar-lo. Als abocadors. Als carrers perillosos. A les barriades on la llei pareix absent. A les cel·les de la presó. A les avingudes on la prostitució és el negoci. Als tuguris on els drogadictes, els borratxos i els enganxats a qualsevol porqueria han abandonat ja l'esperança. Als països en guerra. A les selves violades per les màquines. I allà, en tots eixos llocs, acostar-se a les víctimes. Als més vulnerables. Als esparracats, els desnonats, els miserables. I llavors, **en ells i amb ells, buscar Déu.**

En la teua vida, hi ha espai per a eixes persones ferides?
I si n'hi ha, es mostra Déu per algun lloc en eixes històries?

ELLOS

Ellos no tienen lecho,
pero sus manos
son las que hicieron nuestras casas.
Ellos comen cuando pueden
pero por ellos
comemos cuando queremos.
Ellos son zapateros
pero están descalzos.
Ellos nos visten
pero están desnudos.
Ellos
son los dueños del aire
cuando manejan alas,
mas son los limosneros
del aire de la tierra.
Ellos no hablan,
tienen palabras vírgenes...
Hacen nuevo lo viejo...
La mañana lo sabe
y los espera...

(Manuel del Cabral)

Vull demanar-te que visques d'una manera més intensa el que t'he anat demanant. Vull que conegues realitats pròximes al teu barri, ciutat o poble de gent que es desvii pel proïsme. Gent que sent que està cridada a ser el proïsme dels necessitats, dels allunyats, dels que no creuen en un Déu de misericòrdia i amor, de gent que la rutina i el desgast d'aquesta vida, fa que no s'assenta responsable d'ajudar el necessitat.

T'invite que busques eixa gent que es desvii pels altres. Que hi haja en eixa encontre la mirada de Déu. Busca l'oportunitat de trobar aquests proïsmes, per a així preguntar-los i entendre de primera mà què és el que va sentir dins del seu cor el samarità per a canviar la seua ruta i ajudar el pobre home apallissat.

Pregunta'ls sense por: quin és el seu motiu? Què els mou a fer això? Sent voluntaris quina és la seua recompensa? Només donen o també reben?

Ara bé, quedar-te només amb això, pot ser un poc egoïsta. Per això et demane que vages acompanyat d'algun amic, d'algun grup de xavals...I vos sentiu proïsmes vosaltres també.

Són moltes les possibilitats, residències d'ancians, cases d'acollida, ONG, residències de menors, menjadors socials, gent altruïsta que es desvii pels que viuen al carrer...

Són molts i molt variats els voluntaris que admirar pel seu treball cap als altres. Ja siguin voluntaris d'organismes públics, religiosos o independents. És igual, acostar-vos i experimentar la possibilitat d'entendre Jesús en els molts miracles que va realitzar als que més ho necessitaven. El cec Bartomeu, el paralític, la dona amb hemorràgies, els leprosos, la dona adúltera i un llarguíssim grup de gent necessitada de l'Amor de Déu i que algú els prestara un moment de les seues vides, per a així entendre i viure l'encontre personal amb Déu en el Proïsme.

No tingues por d'arromangar-te i donar un colp de mà! La teua vida canviarà significativament. Estaràs disposat a compartir-ho? Deixa que Déu siga les teues mans, els teus ulls, les teues oïdes... en allò que faces pels altres!

Escriu en aquest requadre l'experiència que has viscut i comparteix-la amb els altres. També ho pots fer mitjançant les xarxes socials de Juniors Moviment Diocesà en els seus comptes oficials en Facebook o Twitter.

2. EL PRIMER AMOR

Quan se'n van anar els mags, l'àngel del Senyor es va aparèixer en sons a Josep i li va dir: "Alça't, agafa el xiquet i sa mare i fuig a Egipte". (Mt 2,13-15)

Mort Herodes, de nou un àngel del Senyor es va aparèixer en sons a Josep a Egipte i li va dir: "Alça't, pren amb tu el xiquet i sa mare i torna a la terra d'Israel, perquè han mort els que buscaven la vida del xiquet". (Mt 2,19-23)

Aquestes dos cites són claus en el transcurs de vida d'una família sobre la qual estic segur que t'han parlat prou. Parle de la Sagrada Família. Però per què Sagrada?

Sovint podràs pensar que aquests tres membres que conformen la Sagrada Família, van mantindre una vida plena d'alegries, de dolçor i sense cap problema fins arribat el moment en què Jesús va ser sentenciat. No hi ha cap dubte que, en la seua intimitat, la família de Maria, Josep i Jesús va compartir un tracte molt especial i un amor com en poques famílies s'havia vist.

Probablement estigues oblidant que la Sagrada Família, tal com la coneixes, va ser una família normal com qualsevol altra: per a menjar havien de treballar i no sempre hi havia treball en la fusteria; Maria anava al mercat i havia de pagar com la resta de les veïnes; cada dia havia de cuinar i fer les tasques necessàries...

Estaria Josep del mateix humor tots els dies?, algú no s'imagina que en alguna ocasió li fera un crit al xiquet quan aquest fera alguna cosa malament?, o a Maria queixant-se perquè eixe dia no tenien prou aliment? Perquè segurament, com en la teua família, també ells treballarien, es queixarien... Per què no? La Sagrada Família va viure una vida normal, molt pareguda a la de qualsevol família.

Però hi ha un poc més encara. La Família de Jesús sap molt del que és viure en la inestabilitat i en la necessitat. De Natzaret a Betlem. De Betlem a Egipte. D'Egipte a Natzaret. En poques paraules, també va ser una "família d'emigrants", havent de fugir amb el vestit. Està mal vista, estranya i marginada en el lloc on desitgen quedar-se a començar una vida nova. A Betlem ningú l'esperava. A Egipte tampoc. I no és gens fàcil obrir-se camí en terra nova i entre estranys.

No obstant això, malgrat tot açò, la Família de Natzaret és única, amb una diferència notable davant de totes les altres. Aquesta diferència és la seua vocació vinculada a la missió del seu fill Jesús, el Fill de Déu. Una unitat entre els seus membres que els distingeix de totes les altres famílies, i els designa com a exemple clar davant de qualsevol família cristiana. Un son per a Déu, on veure créixer al seu Fill, i amb el qual mostrar a tota la humanitat, l'Amor que sent per nosaltres.

El Senyor els va buscar a ells. Jesús va voler nàixer i créixer en una família humana. Va tindre la Mare de Déu com a mare i a Sant Josep com a pare. Ells el van criar i el van educar amb un immens amor. La família de Jesús mereix el títol de 'Santa', perquè el seu major desig era el de complir la voluntat de Déu, encarnada en l'adorable presència de Jesús.

I tu? Fas que la teua família siga Santa? Fas present Jesús en la teua família?

Abans de continuar, voldria detindre un poc el ritme de lectura, perquè sigues capaç de visualitzar que al llarg d'aquest llibre, coneixerem junts cada una de les persones que formen part de la teua vida.

No et parle únicament de les persones que sents més pròximes a la teua realitat, d'allò que entens o definiries com 'la teua gent' o 'els teus'. Sinó que descobrirem cada un d'eixos cors que estan presents en el teu entorn, encara que per a tu, molts d'ells estiguen passant desapercibuts i estigues passant per alt moltes de les coses que necessiten la teua persona.

Davant d'açò, potser et plantejges que, "per què has d'afegir més gent a la teua llista de contactes (al teu entorn) si ja tens els teus favorits?" O potser, si no tens la necessitat de ningú més, et preguntes "per què ara has d'estar pendent de més persones?".

Bé, la resposta és senzilla però al seu torn, complexa de dur a terme: Déu t'ha creat a tu per amor i perquè tu, en sí, sigues també amor davant dels altres.

Però tranquil, anem a poc a poc, fixant-te molt bé en les persones de qui parlem en cada moment. Segurament, en les següents pàgines trobes una situació que per a tu resulte més familiar i sobre la qual poder extraure una reflexió, llavors aprofita-la per a replantejar-te moltes coses i obrir-te a nous horitzons, ja que en eixe moment serà quan estigues permetent que cresca el teu cor i comences a sensibilitzar-te per un entorn que t'està demanant a crits, "Transforma'm!"

Voldria demanar-te com a primer pas, que pensares en quatre persones que són, o han sigut, molt importants al llarg de la teua vida. Sé que hi hauran moltes més, però només pensa en quatre persones. Qui serien? Pensa-ho bé. Detén-te uns instants a desdibuixar els seus rostres en la teua ment i imaginar-los somrient-te, i amb un gest de tendresa dirigit cap a tu.

Qui són? Pot ser que entre ells hi haja algun membre de la teua família? Sí? I què t'estan transmetent?

És normal que els associes i et vinguen a la ment com a primera imatge, ja que són aquestes persones, les primeres que solen fer que el seu pas per la nostra vida no ens deixi indiferents. Com et deixaran indiferent? Pots haver tingut una vida difícil, però amb ells has crescut, amb ells t'has criat i ells són, en gran manera, part de la persona que tu eres a hores d'ara.

I ací, és on vull que realitzem la nostra primera parada. En concret, vull que visualitzes tot el que t'estic dient, perquè vages matisant i redescobrint com correspondre al **primer amor de la teua vida**.

Et dic redescobrir perquè des que arribem a la vida són les primeres persones qui amem sense cap condició, sense cap tipus de trava, sense distanciaments, sense decaigudes... sinó com a xiquet de bolquers que ve al món per a ser amat i amar els altres.

Aleshores centrem-nos en el tema per a veure què ens diu el Senyor sobre com ha de ser una família, sense importar d'on vingui ni els membres que la componguen. És a dir, referim-nos a com Déu ens mostra què és la família i com la vius des de la teua realitat.

No vol dir que tot el que el Senyor somie per a les famílies, estiga passant en la teua. Però potser hi hagen molts aspectes que en el dia a dia sí coincidisquen i segurament, hi haja altres tants, que estiguen descuidats i pels que podem implicar-nos per a fer que millore la situació.

Per això, coneguem primer, què ens diu el nostre Catecisme de l'Església Catòlica sobre què és la família?

La família és la cèl·lula original de la vida social. És la societat natural en què l'home i la dona són cridats al do de sí en l'amor i en el do de la vida. L'autoritat, l'estabilitat i la vida de relació en el si de la família constituïxen els fonaments de la llibertat, de la seguretat, de la fraternitat en el si de la societat. La família és la comunitat en què, des de la infància, es poden aprendre els valors morals, es comença a honrar Déu i a usar bé la llibertat. La vida de família és iniciació a la vida en societat. (2207)

Què profunda definició en tan poques paraules! La família és la cèl·lula original de la vida social, és el primer agent socialitzador de la persona, el lloc d'aprenentatge, de creixement, de l'amor... Tal vegada no ho recordes però quan eres xicotet els teus pares et canviaven els bolquers, et llavaven, et donaven de menjar, et menjaven a besos, t'ajudaven a donar els primers passos, et repetien monosíl·labs perquè pogueres dir les teues primeres paraules... I tot açò, per què ho feien? "perquè era un bebé" podries respondre, però no. Ho feien per amor, per l'entrega a tu. I amb això, després de molts anys, has après la vida en societat.

Fixa't. El nostre primer amor va ser la nostra família. Ploràvem quan no ens feien cas, ens ríem quan ens feien carantoines, entre les primeres paraules que vam aprendre estava "pare" o "mare"... i ara? Haurien de ser els primers proïsmes els quals amar sense mesura, ho són?

I ací és on has de començar a canviar la perspectiva. Perquè és molt possible que en la teua vida siguen de les últimes persones qui atengues. Prefereixes estar cuidant els teus amics virtuals de les xarxes socials, o prefereixes eixir de festa... en compte de dedicar el teu temps als moments en família. Ocorre açò realment?

Està clar que la realitat en la teua llar i cada situació familiar és un cas concret, però si els joves coincidim en alguna cosa en l'actualitat, és que ens costa responsabilitzar-nos de l'estat de la nostra família. Després que ells ens ho donen tot, no serà moment d'implicar-se més en la família?

La teua família, tots per igual i tu inclòs, com a cèl·lula fonamental de la societat humana, esteu cridats a ser coparticipants de la creació del Regne de Déu, començant per la pròpia llar. Com vols contribuir a canviar el món i aconseguir ser com Jesús davant de la societat, si no eres capaç d'involucrar-te fins a l'extrem perquè la teua família siga seu de l'Amor de Déu? Díficil? Clar! Roma no es va construir en tres dies. Tranquil, tranquil·la. Posa el teu granet d'arena constantment perquè la vostra família siga lloc de Déu.

Has d'adonar-te que el teu paper, i més a mesura que vages creixent, és imprescindible en la teua família, perquè encara que tu mateix formes una nova família, mai podràs oblidar-te de la família de què vens. No pots evitar les responsabilitats i fer com si no fóra amb tu l'estat dels teus membres més pròxims. Ells et necessiten i tu a ells.

Com poder viure bé en la família, per a viure en pau i ser Amor de Déu en ella? El papa Francesc ens transmet unes senzilles paraules, però no tan fàcils de dur a la pràctica. Elles són "permís", "gràcies" i "perdó". Aquestes tanquen una gran força: la força de custodiar la família, inclús a través dels milers de dificultats i proves; en canvi si hi falten, a poc a poc s'hi obrin esquerdes que poden fer que la llar s'afone.

T'invite a llegir l'Audiència General del papa Francesc sobre aquestes tres paraules i entén bé l'explicació que realitza sobre les paraules "permís", "gràcies" i "perdó". Quan finalitzes, emplena la següent taula que et propose amb aquells moments en els quals en la teua família faria falta posar la paraula "permís", "gràcies" i "perdó".

PARAULES	MOMENTS EN QUÈ FA FALTA POSAR-LA EN PRÀCTICA
PERMÍS	
GRÀCIES	
PERDÓ	

Sigues el primer a actuar! Posa en pràctica les paraules que ens encomana el papa Francesc!

Saps qui prendre per exemple? La Sagrada Família de Natzaret, sí. La Mare de Déu, Sant Josep i Jesús. Tracta d'imitar les virtuts amb què vivia aquesta Sagrada Família: senzillesa, bondat, caritat, humilitat, laboriositat, servici, etc.

La família és una escola de virtuts. Lloc on creixen els fills, tu. Lloc on es formen els fonaments de la teua personalitat per a la resta de la teua vida, i on s'aprén a ser un bon cristià. És en la família on es forma la personalitat, la intel·ligència i la voluntat. Esta és una labor preciosa i delicada. Ensenyar als xiquets i adolescents el camí per a conèixer Déu.

Hui, malauradament, falten aquestes figures de referència en la vida de molts xiquets i adolescents. Altres familiars, la comunitat cristiana, els educadors, els mestres... davant d'aquesta falta, són els substituïts de referència.

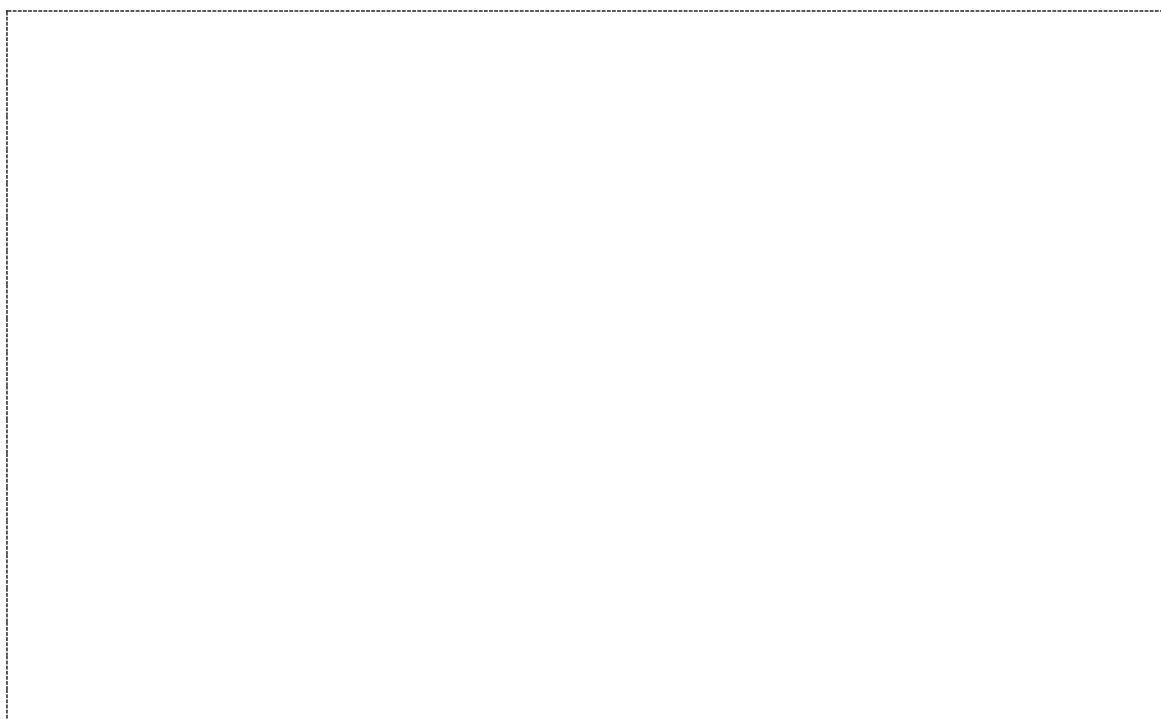
Però són només els pares els que han de posar de la seua part perquè la família siga lloc de Déu? No, ni de bon tros. En l'època en què et trobes i cada vegada més, els fills han de ser també referència per a ells. Durant la teua etapa de creixement ells han depositat tots els

seus esforços en tu, però no sé si t'hauràs fixat que igual que tu has crescut, ells també ho han fet. Es fan majors i desitgen veure't adquirint compromisos i eixint al carrer com a persona bona i civilitzada.

Permet-me que et faça, potser de forma directa, unes preguntes perquè valores com és el teu comportament en l'actualitat.

Et mostres com a persona responsable davant dels teus pares o només et preocupes per ells quan et donaran uns pocs diners per al cap de setmana? Et compromets pels teus o estàs pendent únicament dels teus interessos i del que et convé? Com els mostres als teus pares que els estimes? Què fas per ells? Eres conscient de l'esforç que fan ells per tu?

Escriu les respostes a aquestes preguntes que t'he plantejat, i si vols, expressa també tot allò que et vinga a la ment en aquests instants, sobre el teu comportament habitual enfront dels teus pares.

La meua intenció és que et detingues a contemplar que, igual que la figura dels pares és fonamental en la felicitat d'una família, la dels fills sobre els pares també ho és. Ells t'han amat des del primer dia i ho seguiran fent, per la qual cosa és necessari valorar els seus esforços, escoltar els seus consells i fer que la teua família siga seu de l'Amor de Déu en la societat que vos envolta.

Però no sols en la família apareixen les figures dels pares, mares o fill, sinó que també tenen una valuosa importància les figures dels germans o les germanes.

Jesús ens va ensenyar a amar els nostres germans fins a l'extrem, donant la vida per ells. Va portar a la seua plenitud aquesta experiència humana de germà fins al fet d'assumir-la en l'amor trinitari, fent extensibles aquests llaços fraternals molt més enllà del que podien ser uns llaços parentals.

Quant es pot i s'ha d'aprendre d'un germà! Què trist és veure eixes fractures entre germans que moltes vegades perduren en el temps i que provenen de simples discussions que podrien ser resoltes simplement d'assentar-se a parlar.

Tens algun germà o germana? Què tal és la teua relació amb ell o ella? El millor consell que podria donar-te és que el cuides tot el que pugues, ja que pot ser un magnífic company de viatge per a tota la vida. És en vosaltres on es fa patent l'amor fratern. La fraternitat en la família brilla d'una manera especial quan veiem bondat, paciència, afecte, perdó... i no hi ha cosa més bonica que uns pares puguen contemplar que hi ha amor entre els seus fills.

Dedica-li unes hores aquesta mateixa setmana. No la deixes passar. Pregunta-li com li va tot, si està feliç amb el seu estat actual, si necessita alguna cosa... en definitiva, sigues un germà o una germana a l'altura i agraeix-li tot allò que li deus. Posa en pràctica amb ell o ella també les paraules que anteriorment hem vist!

En última instància, no per això la menys important, volia parlar-te també d'una figura molt important en les nostres famílies, la dels iaïos. Per què els iaïos són importants per a la família de hui dia?

Perquè ells són els generadors de la mateixa. La columna vertebral, el pilar que sosté la resta de membres. Gràcies a ells estàs ací, llegint aquestes línies. Pensa-ho. Parlàvem que els pares són els primers a donar-nos formació i els que aclareixen quins han de ser els nostres principis. Però darrere de totes eixes dosis d'afecte estan ells, els iaïos.

A més hi ha alguna cosa molt important, la vellesa és experiència de vida, i té un paper fonamental en la societat actual. Els iaïos tenen una "gràcia i una missió" que dur a terme, i és que posseeixen un dels testimonis que més necessites: la "fidelitat".

Fidelitat a la família, fidelitat a la parella, fidelitat als germans, fidelitat als amics, fidelitat al Senyor... molts d'ells han passat per circumstàncies precàries, on han hagut d'estar treballant de sol a sol per a ser el que eres hui. I han tingut molt clar que havien de ser fidels als seus principis. Deixar-se la pell pels seus. Has de viure sempre i en tot moment, donant gràcies als teus iaïos.

Guarda la relació amb ells, i sens dubte el millor consell és que escoltes el que ells et puguen dir. Cada una de les seues paraules valen or. Per això se'ls anomena les veus de l'experiència, perquè et donaran consells d'amor perquè els dugues a terme en la teua vida dient-te per on xafar i per on ells ja van caure en el passat.

"Tant de bo que els iaïos tornen a ser una presència viva en la família, en l'Església i en la societat. Pel que fa a la família, els iaïos han de continuar sent testimonis d'unitat, de valors basats en la fidelitat a un únic amor que suscita la fe i l'alegria de viure. Els així anomenats «nous models de família» i el relativisme generalitzat han debilitat aquests valors fonamentals del nucli familiar. Com amb raó heu observat durant els vostres treballs, els mals de la nostra societat requereixen remeis urgents. Davant de la crisi de la família, no es podria recomençar precisament de la presència i del testimoni dels iaïos, que tenen una solidesa major en valors i en projectes?

En efecte, no es pot projectar el futur sense fer referència a un passat ric en experiències significatives i en punts de referència espiritual i moral. Pensant en els iaïos, en el seu

testimoni d'amor i de fidelitat a la vida, vénen a la memòria les figures bíbliques d'Abraham i Sara, d'Isabel i Zacaries, de Joaquim i Anna, així com dels ancians Simeó i Anna, o també Nicodem: Tots ells ens recorden que a qualsevol edat el Senyor demana a cada un l'aportació dels seus talents.”

Benet XVI, en l'Assemblea plenària del Consell Pontifici per a la família. Abril, 2008.

Aprén, comparteix, creix, disfruta, estima, construeix... amb ells. Si encara tens la sort de tindre'ls al teu costat, no deixes passar el temps i demostra'ls quant els vols.

Recorda allò que extrèiem del Catecisme, la família és “la cèl·lula fonamental de la societat humana”. La cèl·lula, el nucli, des d'on naix l'amor i des d'on Déu es fa present en la teua vida per a modelar-te i crear-te amb el pas dels anys, a través dels teus pares, dels teus germans i dels teus iaïos.

Hem passat per algunes de les figures amb major rellevància en un òrgan familiar i la idea és que òbrigués els ulls en el teu present, i mires cap a ells. Que et donés compte que, moltes vegades, deixes passar els dies, inclús els mesos i no eres capaç de dedicar-los uns minuts a la seua escolta, a abraçar-los o a dir-los simplement un “t'estime”.

I com anteriorment t'he dit, tu cada vegada tens un paper més protagonista en aquests vincles. Perquè comences a ser capaç de visualitzar el context de l'àmbit on vos trobeu: què és el que funciona, què està fallant en

la família, qui està últimament baix d'ànims, quins problemes econòmics o personals existeixen, etc. I sobre açò, has d'actuar... no pots quedar-te parat o anar a la teua.

Genera eixos moments per a compartir, perquè ells també compartisquen. No eres feliç potser quan veus els teus pares enamorats? No eres feliç quan el teu germà ha aconseguit assolir una meta? No eres feliç quan veus els teus iaïos en un dinar familiar somrient? Això és amor familiar! I Déu ací està present!

Voldria demanar-te amb tot açò un compromís perquè porteu a terme els pròxims dies. No un compromís personal, sinó un familiar. Agafa una pissarra blanca xicoteta, d'aquestes que es poden penjar en qualsevol paret de la casa, i reuneix els teus pares, germans i inclús els teus iaïos. Sigues tu qui done el pas de reunir-los i contar-los que tens pensat fer alguna cosa molt especial.

Inicia una conversació amb tots, preguntant-vos mútuament com vos van les coses, quins projectes teniu entre mans, si poguéreu fer algun pla junts prompte com a família... I a continuació, escriuiu a la pissarra uns quants punts on vos comprometeu cada un dels membres, a canviar la vostra conducta personal per a millorar l'àmbit familiar entre tots. Perquè no s'estenga en el temps i no es duga a terme, abans de finalitzar la reunió, podeu fixar una pròxima data i veure com vos heu sentit complint aquests objectius, si de veritat han aconseguit millorar la situació i inclús plantejar uns de nous.

És una manera senzilla de donar un primer pas cap al canvi, i segur que els aconseguiràs sorprendre a tots. També, si t'atreveixes, planteja algun objectiu comú on reforçar els vostres vincles de fe. Per exemple, invita'ls a anar tots junts a una Eucaristia o a compartir una dinar familiar invitant el consiliari.

Confia en la teua família i fes que siga seu d'Amor per a aquesta societat que tant necessita clars exemples d'amor i fraternitat. Deixeu que el Senyor s'apodere dels vostres cors.

“Tal vegada no sempre siguem conscients, "però és justament la família - va dir el papa Francesc - la que introdueix la fraternitat en el món! A partir d'aquesta primera experiència de fraternitat, alimentada per l'afecte i per l'educació familiar, la fraternitat resplendeix com una promesa en la societat i en les relacions entre els pobles. La fraternitat en la família - va observar - brilla d'una manera especial quan veiem la bondat, la paciència, l'afecte de què estan rodejats els germans o germanes més dèbils, malalts o discapacitats.”

T'invite a que compartisques amb el Senyor un moment d'oració pels membres de la teua família. Busca un lloc tranquil, on no estigues atent a possibles distraccions. Aparta el mòbil, no penses en el temps i disfruta d'aquesta conversació per ells. Detin-te mirant cada un dels seus rostres i demana-li per la unió de tots, per l'amor fratern i perquè sigueu partícips en la construcció del seu Regne.

Dóna gràcies al Senyor per la família que tens, una llar on haver crescut i madurat, i compromet-te amb Ell per a fer-lo present en els pròxims projectes que desitges començar amb els teus familiars.

I no sols et vull demanar que dediques aquesta oració als teus, sinó també a totes les famílies del món que necessiten la nostra oració. Ací et deixe aquesta, per si no saps bé què resar...

Déu i Pare de tots nosaltres,
En Jesús, el teu Fill i el nostre Salvador,
Que ens han convertit en els seus fills i filles
En la família de l'Església.

Que la teua gràcia i amor
Ajude a les nostres famílies
En totes parts del món
I s'unisquen entre si
En la fidelitat a l'Evangelí.

Que l'exemple de la Sagrada Família,
Amb l'ajuda del seu Esperit Sant,
Guie totes les famílies, especialment aquelles amb més problemes,
cap a les llars de la comunió i l'oració
I de buscar sempre la seua veritat i viure en el teu amor.

Per Crist nostre Senyor.
Amén
Jesús, María i José, pregueu per nosaltres!

Trobada Mundial de les Famílies - Philadelphia 2015

Mare nostra.

Diem de Maria que és mare de Déu, i també que és mare nostra. Hi ha devoció, proximitat, oracions en què ens dirigim a ella, perquè ens acoste al seu fill. Tal vegada la veiem molt dels nostres, en el seu desemparament, en la seua valentia, en la seua incertesa i la seua aposta radical. L'hem vista bressolant el xiquet al pessebre. Guardant en el seu cor el que no aconseguia entendre. Seguint-lo, en els camins, com la primera dels seus deixebles. I al peu de la creu, amb el cor traspasat, però ferm. L'hem sentida pròxima, amb els apòstols en l'hora de l'espera, tal vegada encoratjant la seua

confiança, dient-los: «No tingueu por», abans que el mateix ressuscitat li ho diguera. Necessitem posar la nostra vida, a vegades, en **Eixes mans que protegeixen, que bressolen i que tranquil·litzen enmig de les nostres tempestats.**

1. Refugi dels pecadors

«Després va dir al deixeble: 'Fill, ací tens ta mare'» (Jn 19, 26-27)

Perquè eres mare que estima els seus. Quantes vegades no ocorre que una mare, inclús sabent dels disbarats i equivocacions dels seus fills, dóna la cara per ells, s'esforça, trau tot l'instint protector, i la confiança en què eixiran avant? I això veiem en tu, també. Generacions senceres que s'han posat en les teues mans. Que diem, confiats, «prega per nosaltres, pecadors...» **sabent que tu veus amb tendresa, amb delicadesa, amb un amor major incontestable, la nostra veritat.** Per això, a vegades, és bo entrar en eixe refugi.

Per un moment, deixa't protegir, bressolar, tranquil·litzar, en la vida, sabent que Maria és per a nosaltres refugi en Déu.

La humilitat de Maria

Els poderosos, rics, grans,
Amb les seues cases blindades,
Cauran com a ídols de fang
davant de l'espenta d'aquesta vida
Que porta en les seues entranyes,
Però els xicotets sense casa,
Sense portes ni finestres,
Amb la seua existència al ras,
Horitzontal com els solcs,
Llaurada pels treballs i crebants,
Oberta al cel, seran inundats
I fecunds amb l'aigua de la vida.

Al llarg de la història
Molts xicotets i esclaus
Veuran en el rostre de Maria
Els trets de la seua raça,
Del seu dolor, del seu extermini,
Indis, negres, blancs,
D'orient i occident.

La pintaran en les seues teles,
La tallaran en les seues fustes,
I en un fluir de romeries
Amb colors de festa,
La humilitat de Maria
donarà a llum vida nova
Entre els pobres de la terra.

2. Reina de la Pau

«Llavors, dirigint-se als criats, els va dir: 'Feu el que ell vos diga'» (Jn 2, 1-11)

Maria, pots ser per a nosaltres mestra de moltes coses. De confiança, de disponibilitat, d'entrega, de servici... però hi ha un títol que, sens dubte, es torna hui molt necessari. Eres la Reina de la Pau. Si aprenguérem de tu, si fórem capaços d'actuar, en la relació amb Déu i amb els altres, **A la teua manera, segurament el món seria un lloc molt millor.** Tu, que podries haver retret als deixebles la seua conducta, vas triar continuar creient en ells. I els vas ajudar a trobar el seu lloc. Tu, que podries haver sucumbit al dolor, al fracàs, a la derrota, vas triar confortar el teu fill en la seua hora més ombriva, sense renunciar a tot el que, junts, havíeu cregut. Tu, que podries haver-te tornat a casa, a remugar la teua tristesa, et vas quedar, encoratjant una comunitat, perquè continuara vivint des de l'amor. **A la teua manera, un dia, en el món regnarà la pau.**

Hi ha, en la teua vida, àmbits o espais on necessites construir la pau?

Podria demanar-te, com en anteriors ocasions, que compartires les teues opinions i les experiències que t'emportes després d'aquest capítol sobre la família en les xarxes socials o inclús en els perfils públics de Juniors M.D. Però aquesta vegada, vull proposar-te una cosa molt més especial perquè compartisques les teues opinions i valoracions amb la millor xarxa social del món.

No saps quina és? Bé, ací et deixo un vídeo de presentació, encara que jo crec que sí que la coneixes i a més prou bé. La millor xarxa social del món!

**Entra en el següent enllaç i coneix la millor xarxa social del món.
O si ho prefereixes, consulta el CD on la podràs trobar.**

Comparteix comentaris en el seu mur, dóna-li tots els "m'agrada" que vulgues, puja-hi totes les fotos que desitges i sobretot... ama els seus components en tot moment.

Sigues un 'influencer' en la millor xarxa social del món, la teua família!

3. SÍ VULL!

Alguna vegada has escoltat allò de “trobar la mitja taronja”? En gran part, és veritat, en la vida estem cridats a amar i que el nostre amor siga correspost per una altra persona, com si de dues meitats es tractara. Estem cridats a trobar la nostra “altra meitat”, i a unir-nos amb ella, però, com comença aquesta parella? Com comença l'enamorament? Com trobes la teua “altra meitat”? Què o qui uneix eixes dues meitats?

Si esperes trobar la teua mitja taronja tal com ho fan els programes de televisió, que centren la seua temàtica en la recerca de “la parella ideal”, estàs equivocacat. La vida no és un programa de televisió on tens un càsting de xiques o xics seleccionats, tal vegada després d'haver passat un test de compatibilitat, d'entre els quals pots triar qui més t'atraga.

D'altra banda, si esperes trobar la teua mitja taronja només a través d'Internet o del telèfon mòbil, xatejant hores i hores sense haver-vos vist ni conegut els vostres gustos, opinions..., estaràs equivocacat.

Estimat jove, com busques la teua mitja taronja? Com la vas buscar? L'has trobada?

Amic, amiga, enamorar-se és mirar en l'altra persona més enllà de “els seus bíceps o dels seus pits”, enamorar-se d'una altra persona és reconèixer que ell o ella et pot complementar en els teus moments forts i en els teus moments dèbils, en els teus molts defectes i també en les teues múltiples virtuts. Enamorar-se és fer un projecte de vida comuna i sent “jo” i “tu” formar un “nosaltres”.

Trobar “l'altra persona”, la persona que et complementa i que està cridada a ser l'amor de la teua vida, i tu de la seua, no és conseqüència d'una casualitat. No estic dient que no puga existir l'amor a primera vista, però Déu té un projecte per a tu, un projecte de vida lligat a una vocació. Serà el sacerdoci? Serà la vida consagrada? O serà el matrimoni cristià?

Tranquil! Anem per passos.

Trobar “la teua mitja taronja” precisa de l'enamorament. És el moment en què sabent-vos diferents, home i dona, sou alhora complementaris i trobeu els mateixos “gustos”, o almenys, la intenció d'aconseguir-los. Convergències, afinitats o complementarietat de caràcter, d'educació, de cultura, de sensibilitat artística o literària, religiosa, etc., que vos puguen unir i fer créixer.

Només a partir d'un punt en comú i de temps per a la maduració de la parella, serà com es podrà treballar la relació per a arribar a ser de “els dos una sola carn” (Gn 2, 24).

És el Sagrament del Matrimoni el que fa unir l'home i la dona plenament i completa davant de Déu com una carn i per a tota la vida. A través d'aquest sagrament l'Amor de Déu es fa patent en els nòvios, acceptant l'altra persona com la legítima esposa o espòs, entregant-se a ell o a ella i prometent ser fidels en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia, amant-se i respectant-se tots els dies de les seues vides. En el sagrament es clou l'aliança del Poble de Déu (reduït a l'home i a la dona que decideixen contraure matrimoni) amb el seu Creador.

Parem un moment! He anat massa ràpid? Pren-te un respir i rellig les últimes paraules si ho creus necessari entenent el que elles signifiquen.

Tal vegada cregues que aquest tema no siga per a tu; si eres xic tal vegada el contingut et pot parèixer una “cursileria” o massa llunyà; si eres xica tal vegada no et sentes identificada amb l'amor que et propose. Siga d'una forma o d'una altra, si alguna cosa està clara és que vas nàixer per a amar. Tal vegada en cap lloc t'han ensenyat a amar, atès que com a do es dóna per fet que sabràs fer-ho, però realment saps fer-ho?

Com Deia el papa Sant Joan Pau II “l'amor no és cosa que s'aprença, i no obstant això no hi ha res que siga més necessari ensenyar!” Permet-me que parlem llavors de l'amor i de la senda per a arribar a la vocació de l'amor.

Comencem?

Benvolgut amic, benvolguda amiga, tots tenim la capacitat d'amar i la necessitat de sentir-nos amats. És curiós perquè com si es tractara d'una peça d'un trencaclosques, tu pots amar, però al mateix temps necessites sentir-te amat.

Aquesta unió és la que les persones busquem al llarg de les nostres vides, trobar la persona amada que ens aporte la seua sobreixent capacitat d'amar. Però com és eixa recerca? Com arribem a eixa unió de l'amat i l'amada?

Pas a pas, recorreguem junts eixe camí repassant les etapes del festeig fins a arribar a eixa unió vocacional de l'amor.

L'atracció

Imaginem que hi ha una persona que t'agrada. La paraula agradar tal vegada siga un tant senzilla... deixem-ho en què quan estàs prop d'ell o d'ella, experimentes un sentiment diferent dins de tu. Com un formigueig que recorre el teu estómac, et poses nerviós, no saps molt bé què dir ni de quins temes parlar: t'atrau.

Intueixes, per la seua forma d'atendre't i de relacionar-se amb tu, que ell o ella també sent alguna cosa per tu, però la vergonya, fa que et quedes paralytitzat abans d'expressar-li els teus sentiments. Pots passar-te hores i hores mirant el seu perfil en la xarxa social, els seus últims missatges de text... Tranquil! Tranquil·la! No estàs malalt. En tu està aflorant l'amor.

Aquesta situació que t'acabe de descriure, tal vegada no l'hages experimentat mai, o al contrari estigues ara en eixe procés de "formigueig intern", o potser fa temps vas viure alguna cosa pareguda... de tota manera, l'ésser humà, és a dir tu, estàs cridat a amar i a experimentar eixa atracció cap a l'amor.

En l'inici d'una relació, o en el procés d'enamorament, el nostre cos es transforma: està atent a coses que anteriorment no ho estava, o ho estava menys, irradia felicitat, proximitat, afecte... tal vegada no siguen canvis substancials però sí xicotets gestos, motivats perquè en el nostre interior aflora l'amor. Aquesta és la força de l'amor: enlaira qui ama més enllà de les seues expectatives, obrint-li nous horitzons i infinitat de possibilitats.

Tal vegada eixa atracció no es dona sobre la persona perfecta, aquella dels teus somnis... No et preocupes, potser existirà un aspecte que de manera primordial et crida més l'atenció i això siga el que t'atrau. No et preocupes, a mesura que conegues la persona, aniràs compensant més els gustos que somiaves de la teua "mitja taronja", amb altres coses que eixa persona té.

Com és la teua parella perfecta? Quines qualitats ha de tindre?

Comparteix les teues respostes en les xarxes socials utilitzant els perfils de Juniors Moviment Diocesà en Facebook o Twitter.

La decisió

Arriba el dia en què no aguantés més, no pots no dir-li el que sents per ell o per ella. Li has citat per a trobar-vos, per a prendre alguna cosa, per a sopar, per a morir de la vergonya, però saps que és ara o mai.

Has estat més temps del normal arreglant-te. Vols que tot isca perfecte, perquè ell o ella s'ho mereix. Arribat el moment tot ix com esperaves, ell o ella sent el mateix per tu i et correspon al dir-te “et vull”. Vos doneu el primer bes. Un etern i càlid bes. El primer d'entre molts, perquè a partir d'eixe dia la teua vida és diferent: estàs enamorat.

Quina decisió! L'amor que sents per l'altra persona necessita ser verbalitzat. El teu cor desborda i això et porta a dir-li “et vull”, i amb major maduresa, “t'estime”. Has descobert que tu també li agrades a ell, a ella.

Quin moment més bonic! Quin inici més sincer! I després d'això què? Després toca quelcom un poc més complicat, un camí de descobriment de la profunditat de l'altra persona per a veure si et complementa, i pot ser la teua “mitja taronja”.

Més enllà del “amor a primera vista”, de l'atracció de les primeres cites, toca conèixer l'altra persona en totes les seues facetes, en tots els seus entorns (amb els seus amics, amb els seus pares, en els estudis, quan està malalt...), és temps de compartir més experiències i descobrir la persona que et complementa.

Estant enamorats, són tantes les alegries que dóna l'amor, que qui l'experimenta corre un perill: creure que ha arribat ja a la meta. L'enamorat, tu, pots quedar tan sorprès de la llum que ha inundat la teua vida, que potser no faces una altra cosa que contemplar-la. Quan un enamorat es comporta així, quan actues així, l'amor acaba per esgotar-se, prompte es cansa o avorreix. No tingues por de descobrir-te tal com eres! No tingues por de descobrir l'altra persona tal com és arribant fins al fons del seu ser!

I com és ell? I com és ella?

Acceptació? Rebuig? Potser segons vages coneixent més i més l'altra persona, en tu apareguen certes actituds d'acceptació o rebuig cap al seu comportament. Tranquil, és normal, segons t'agraden eixes coses, segons l'altra persona s'assemble a tu o estiga dins del que desitges d'ella, et serà cada vegada més complementària. L'amor és un art que no s'aprén ni cultiva en solitari, sinó junt amb la persona amada. Recorda que Déu desitja que sigues feliç, i per això t'ompli del seu Amor perquè l'entregues únicament i exclusiva a aquella persona que et complementa, et corresponga i et faça feliç. Ell es fa present en la vostra forma de conèixer-vos, en la vostra forma d'acceptar-vos... perquè de manera mútua, arribeu a amar-vos fins a l'extrem.

Però si en eixe camí de coneixement decideixes posar punt i a part, finalitzant la relació de festeig, ja que l'altra persona no encaixa amb tu: tranquil, tranquil·la, ho superaràs. Has de ser fort perquè l'altra persona, inevitablement ha marcat en tu una empremta i et farà mal la situació, però eixa persona no estava destinada a ser la teua “mitja taronja”.

Per això és tan important no començar entregant la intimitat del cos en les relacions sexuals. Has de viure el festeig com el període en què descobreixes la “altra meitat”, a la que t'entregaràs fidelment i per sempre, units en cos i ànima, davant de Déu i davant dels homes.

Donar-te a aquella persona, única, amb la que desitges profundament viure unida per sempre. Si no ho tens, anheles allò que encara et falta. Saps que pots amar més, però et falta alguna cosa i eixa “cosa” és l'altra persona, la teua “ altra meitat”.

El conflicte

Tornem al camí imaginari que estem recorrent. Coneixent l'altra persona la vas descobrint a poc a poc cada vegada més. Entre vosaltres sorgeixen algunes diferències o situacions no esperades i això, vos porta al conflicte.

Conflictes perquè li has faltat al respecte, perquè no li has sigut sincer, conflictes perquè no has obrat com tocava, per gelosia, egoismes... inclús conflictes per coses absurdes... Et dol que et cride, et molesten els seus comentaris fora de lloc, necessites un respir quan no ix la cosa com esperaves... Ell o ella t'ha defraudat...

Benvolgut jove, l'amor moltes vegades és un sentiment que també dol. Els conflictes en una parella en xicotetes dosis són positius ja que ajuden a regenerar-la i a buscar una solució per a forjar més profundament l'amor comú.

El conflicte fa conèixer l'altra persona en situacions límit i ens ajuda a valorar-la, més si és possible, tant en allò positiu com en allò negatiu. No seria sa per a la relació que no es buscara una solució comuna. Fixa't en Jesús. “Ell és clement i misericordiós, lent a la còlera i ric en pietat; és bo amb tots, és afectuós amb totes les seues criatures.” (Salm 144) Si Ell és així amb les seues “criatures”, com seràs tu amb la teua “altra meitat”?

La parella està cridada a eixir de l'individualisme de la infància per a arribar a la comunió, al ser u. Pel que els conflictes han de ser cures per a buscar sempre una solució que faça prosperar la relació.

Seria un error si després d'una xicoteta discussió, per molta raó que tu tingues o la tinga l'altra persona, no haguera un perdó o un t'estime, i amb això un bes de reconciliació. En aquestes situacions és on amb major ímpetu es demostra la força de l'Amor de Déu, que t'espenta a actuar de forma misericordiosa, comprensiva, de manera servicial, sense enveges, sense presumir, sense males paraules ni egoismes, sense irritacions ni comptes del mal i sense alegrar-se de la injustícia.

És en aquestes circumstàncies quan més ha de ressonar en el teu cor l'AMOR en majúscules per l'altra persona, l'Amor de Déu per l'altra persona. Per damunt del conflicte “disculpa sense límits, creu sense límits, espera sense límits, aguanta sense límits.”

Ser un

Arribat el moment, en la bonica relació de festeig, la parella decideix fer un pas més. Se senten preparats, més units que mai i volen comprometre's mútuament per a tota la vida. Ambdós decideixen cloure el seu amor amb una aliança, amb una promesa de fidelitat, en el Sagrament del Matrimoni sent u.

Ding! Dong! Ding! Dong! Ressonen les campanes. De fons s'escolta: Visquen els nòvios!
La nostra parella imaginària ja és oficialment marit i muller.

Déu ha disposat en la Creació que home i dona puguin unir-se per a ser una sola carn. En la Gènesi, en el principi, Déu va crear a l'Home, a l'*adam*, i d'ell, de la seua carn, va crear al baró i a la femella, a l'home i a la dona, amb la distinció física i psíquica, a imatge i semblança seua.

“Llavors el Senyor Déu va tirar sobre l'Home una letargia, i l'Home es va adormir. Li va traure una costella i va créixer carn des de dins. De la costella que li havia tret a l'Home, el Senyor Déu va formar una dona i se la va presentar a l'home. L'home va exclamar: -Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! El seu nom serà Femella, perquè l'han tret a de l'Home. Per això l'home abandona pare i mare, s'ajunta a la seua dona i es fan una sola carn. Els dos estaven nus, l'home i la seua dona, però no sentien vergonya.” (Gn 2, 21-25)

Què bonic que Déu ens creara diferents! Amb sexes diferents, amb pensaments i sentiments diferents, però creats de la mateixa carn i amb els mateixos ossos, sent u. I des d'ací, Déu ens crida a unir-nos de nou, a buscar “la nostra meitat” al llarg de la vida per a ser de nou u. Un amb Ell i en Ell.

Quin Amor tan gran el que ens té Déu que, passats milions d'anys d'evolució, ens fa a l'home i a la dona indispensables l'un de l'altre per a continuar la seua Creació! Som co-creadors seus, perquè es fa valdre de la nostra condició per a engendrar VIDA en majúscules!

Però espera un moment!, hem parlat de la necessitat d'unir-se home i dona per a engendrar vida per a fer palés i manifestar la Creació i l'Amor de Déu. Però per què fer-ho en el Matrimoni?

Tornem al principi. Al principi dels principis. Quan Déu va crear l'home i la dona, narrat segons un altre passatge del Gènesi.

“I va crear Déu l'Home a la seua imatge; a imatge de Déu el va crear; baró i femella els va crear. I els va beneir Déu i els va dir: -Creixeu, multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la; domineu els peixos de la mar, les aus del cel i tots els animals que es mouen sobre la terra. [...] I així va ser. I va veure Déu tot el que havia fet: i era molt bo.” (Gn 1, 27-28).

Déu va veure que la creació de l'home i la dona era ‘molt bona’, i els va destinar a deixar els seus pares perquè “ja no siguen dos, sinó una sola carn” (Mt 19,6) per a créixer, multiplicar-se i omplir la terra. És doncs en el Sagrament del Matrimoni on es produeix eixa unió entre home i dona. Entre les “dues meitats” amb una promesa de fidelitat mútua, una promesa entre l'home i la dona, i Déu. Sense el matrimoni no es dóna eixa unió, i per consegüent, no es pot arribar a una sola carn com Déu ens va crear.

Per això el matrimoni és molt més que dues persones que s'uneixen per a aconseguir cada un la seua pròpia felicitat. Per a amar, cal abandonar l'individualisme i arribar a una comunió de dues persones, sent feliç amb “l'altra meitat”.

El que uneix els esposos és la grandesa d'una promesa que han vist en l'altra persona, un “sí, vull” compromés per l'altra persona i que els supera amb la promesa, l'aliança, que Déu al seu torn fa amb ells. Aquesta unió precisa de la gràcia de Déu vessada en el sagrament a través de la benedicció dels esposos. És a dir, una unió que es forja en l'Amor de Déu.

“En el nostre camí de catequesi sobre la família toquem hui directament la bellesa del matrimoni cristià. Açò no és simplement una cerimònia que es fa en l'Església, amb les flors, el vestit, la foto... El matrimoni cristià és un sagrament que té lloc en l'Església i que també fa a l'Església, donant començament a una nova comunitat familiar.
[...]

El sagrament del matrimoni és un gran acte de fe i d'amor: testimonia el coratge de creure en la bellesa de l'acte creador de Déu i de viure aquell amor que espenta a seguir avant sempre més enllà, més enllà de sí mateixos i també més enllà de la pròpia família. La vocació cristiana a amar sense reserves i sense mesura és el que està en la base també del lliure consentiment que constitueix el matrimoni.

Papa Francesc. Audiència del 6 de maig del 2015.

Què belles paraules té el papa Francesc per a parlar del matrimoni!

Si vols llegir la catequesi completa que t'he presentat pots remetre't al CD i buscar en la carpeta corresponent a aquest capítol.

“El matrimoni com a sagrament, es contrau per mitjà de la paraula, que és signe sacramental quant al seu contingut: ‘et vull a tu com a espòs/a i promet ser-te fidel, en les alegries i en les penes, en la salut i en la malaltia, i amar-te i honrar-te tots els dies de la meua vida'. No obstant això, aquesta paraula sacramental, aquesta promesa de fidelitat, és per sí només el signe de la celebració del matrimoni. I la celebració del matrimoni es distingeix de la seua consumació fins al punt que, sense aquesta consumació, el matrimoni no està encara constituït en la seua plena realitat.”

El matrimoni no és un mer dir “sí que vull”, sinó que és també la unió carnal, la unió corporal que és el signe de l'entrega total a l'altra persona en el sagrament, en cos, ment i ànima. Açò és el que identifica el matrimoni cristià.

També ho és allò de “fins que la mort vos separe”, ja que el matrimoni cristià és indissoluble i l'amor és per sempre. Només si eres capaç d'entregar-te completament a una única persona per a tota la vida, és com duràs a terme allò per al que has sigut creat. I aquest amor del matrimoni, entre l'home i la dona, és tan gran que els desborda. Per això només pot estar obert a donar fruit, als fills i a procurar el bé de l'esposa, de l'espòs. En Déu, hem nascut per a amar. Val la pena!

Les persones consagrades

I malgrat tot allò meravellós que suposa aquesta crida de Déu al matrimoni, no poques vegades Jesús crida algunes persones a una proximitat especial. La crida a entregar-se a una única persona és la mateixa, però l'entrega és diferent. Aquest és el cas d'aquells que experimenten en el seu interior el desig de renunciar al matrimoni “pel Regne del cel”. Aquesta vocació no suposa mai un menyspreu del matrimoni o de la sexualitat. El celibat voluntari només pot ser viscut en l'amor i per amor, com un signe poderós de que Déu és més

important que qualsevol altra cosa. El cèlibe renuncia a la relació sexual, però no a l'amor; perquè troba en Crist l'espòs. L'experiència d'Amor es viu de tal manera, que el que pareix impossible als ulls dels homes, pot aconseguir-se per la voluntat de Déu i el servei als altres.

Finalment vull invitar-te a no tindre por, en la teua relació de parella, a viure una relació a tres. O a atrevir-te a viure la vocació al sacerdoci o a la vida consagrada sense pors. No temes que eixe tercer menyscabe, amenace, deteriore ni destrüisca el vincle amorós dels altres dos o la teua possibilitat d'amar. No és un "amant" que competisca, amenace, segregue, aparte, destrüisca... sinó que és el que uneix, consolida, pacifica, nodreix i impulsa.

Eixe tercer és Déu, un plus que et proporcionarà l'avantatge de comptar amb la força de l'Esperit per a poder créixer, superar, reconduir, perdonar, comprendre, suportar, limitar, acceptar, gaudir i sentir, la qual cosa tal volta, humanament no seria possible. Pel que sent-te invitat en la teua relació de festeig, a convertir-te en signe visible de Déu, el Déu que ens ama, deixant que Ell siga qui forge l'Amor en la vostra parella i el consolide per a arribar al Sagrament del Matrimoni, o a l'entrega consagrada a Déu.

Estàs disposat a iniciar eixe camí?

Estaràs disposat a dir "Sí, vull"?

Quins descobriments alberga arribar al matrimoni? Tal vegada ara mateix no estiga entre els teus projectes personals a curt o mitjà termini, o al contrari, estàs pensant junt amb la teua parella a fer un pas al front per a prendre una decisió respecte d'això, i comprometre-vos per a la resta de les vostres vides.

Però permet-me que insistisca, quins descobriments alberga el matrimoni? Tots! El matrimoni és una vocació, una opció de vida a la qual Déu ens crida a comprometre'ns en l'Església amb Ell i per Ell.

Hi ha infinitat de situacions que descobrir en el matrimoni, i entre elles està la més bonica de totes. El cos de l'home i el cos de la dona. És en el matrimoni on home i dona es regalen mútuament a sí mateixes en cos i ànima per a ser u. On es descobreixen i despullen completament i no tenen vergonya l'un de l'altre (Gn 2, 25).

A qui li lliures la teua intimitat? A qui li mostraràs les intimitats del teu cos? “Donar el propi cos a una altra persona simbolitza l'entrega total d'un mateix a eixa persona” va dir Sant Joan Pau II en una trobada de joves el 1993.

A qui estaries disposat a entregar-li completament ta vida, amb els teus defectes i virtuts, amb els teus pitiments i alegries?

Recorda algunes paraules que t'he comentat anteriorment. Déu vol que trobes l'amor, però l'amor correspost que s'entregarà completament a tu per a tota la vida. I quan el trobes i vulgueu clogueu el vostre amor en l'enllaç matrimonial, pugueu mostrar-vos el vostre interior, el més fondo de tu, el més íntim, el més personal.

Sé que, potser, allò que t'estic plantejant et resulta estrany, fins i tot tal volta no estigues a favor d'allò que t'intente explicar, perquè la societat i l'entorn que et rodeja pren el sexe com una forma d'alliberament, de diversió, d'oci. Però l'atracció carnal de l'home i la dona no pot veure's reduïda com si d'una muntanya russa es tractara, que al pujar i satisfer-te, finalitza aportant una sensació de set no saciada. Sempre quedarà la sensació de que alguna cosa falta.

Aspireu a un amor major! Desitja un compromís de veritat, amb la persona que ames i que et fa feliç; que t'ame per a tota la vida i et continue amant encara que canvies amb els anys; que sigues l'única persona que ocupa el seu cor i ella el teu; que declare públicament la seua fidelitat i compromís; que l'atenció mútua i els fills siguen el fruit d'un amor que vos desborda i vos supera; i que siga amb ella amb qui compartisques tot, especialment en l'entrega corporal. Quan un home i una dona s'entreguen sexualment, no sols entreguen el seu cos, si no tot el seu ser, perquè no som capaços de trencar el que som, cos i ànima. I si a més Déu és important en les vostres vides, què millor jutge que el mateix Amor, siga el que assegure l'èxit d'eixa aliança que tant anheles.

Complicat? Molt! Remar a contracorrent no és tasca fàcil. Però creu-me. No dubtes a dir: “Si això és el matrimoni, jo també vull esperar a casar-me. Tinc ganes d'encertar amb la persona adequada, vull fer l'amor per a tota la vida.”

Val la pena descobrir-ho en el matrimoni, perquè l'entrega serà completa!

Per a finalitzar en eixe compromís, vull invitar-te a visitar i treballar una pàgina web. Es tracta d'una web d'eixes a les quals no estem acostumats a entrar. Visitem els webs de notícies, d'esports, de bellesa, de compres, de viatges, les xarxes socials... però aquelles que es preocupen per tu i t'ajuden a desenvolupar-te més i més, ens resulten rares. Vols ser amant? Amants són els que amen!

Visita aquest web i atreveix-te a veure el vídeo que es promociona. Podràs realitzar el test de l'amor que et descobrirà la forma d'amar i també consultar i contestar algunes dades o preguntes sobre l'amor.
www.soyamante.org

Vull convidar-te a resar cantant. Es tracta d'una cançó que parla de l'amor. De l'amor correspost entre un home i una dona, entre tu i la teua "altra meitat", entre vosaltres i Déu. Quin amor més bell reflecteix aquesta relació! Es nota que es tracta d'una relació compromesa per a tota la vida. Una relació assentada, que espera madurar més si és possible en el matrimoni i créixer en el Senyor per a ser sal i llum en el món.

Posa la cançó que trobaràs en el CD d'aquest llibre i dirigeix-te a la carpeta corresponent d'aquest tema. Tanca els ulls i escolta-la una primera vegada. Entén cada paraula, cada estrofa, la tornada...

Posteriorment escolta-la de nou i anota en una cartolina aquella o aquelles frases que signifiquen alguna cosa per a tu. Tal vegada en aquest moment de ta vida hi haja alguna part que ressalte més que la resta. Anota-les!

T'invite finalment a dirigir-te a la teua parròquia, en el moment en què pugues, a resar enfront del Sagrari. Porta amb tu les frases que has anotat. Llig-les i parla amb el Senyor de les motivacions per les quals t'ha portat a triar eixes i no altres. Ell t'escoltarà i et contestarà amb una paraula: t'estime.

Cançó "Contigo me la juego". Sol.Fe.Ando. Álvaro Fraile.
<https://www.youtube.com/watch?v=j79wJJIX92Y>

Contigo me la juego

Suma tu carga a mi espalda que yo también cargo.
Cuenta además con mis manos que yo también tiro.
Y pon que a partir de ahora será de los dos un camino.
Y yo tu muleta, tu abrigo, tu almohada y tus trastos,
los nuevos y antiguos.

Mira que ahora tu calma es también mi descanso.
Que si algo falta lo lleno yo a golpe de abrazos.
Porque a partir de ahora habrá barra libre de besos.
Y apúntate todos los gestos que hablen por nosotros

cuando nos callemos.

Fue sin querer que te quiero, y ya ves, bendita casualidad.
Que en tu farmacia encontré mi remedio, y tú en mí lo que no enseña nunca ningún colegio.

Si pones tú la sal y yo enciendo la luz, tendrá sabor y vida nuestra casa.
La salará el sabor, la luz que alumbrará cada rincón de esta nueva casa.
Si pones tú la sal y yo enciendo la luz, que solo si es contigo me la juego.
La sal que da el sabor, la luz para alumbrar, que si es contigo me la juego yo.
Me la juego yo.

Sabes que cuando te apagas solo yo te enciendo.
Que si me falta moral me subo a tu beso.
Y pon que a partir de ahora hará mucho menos frío.
Y pon que dejo de ser mío, dejo de ser tuyo, y ahora es Nuestro.

Fue sin querer que te quiero, y ya ves, bendita casualidad.
Que en tu farmacia encontré mi remedio, y tú en mí lo que no enseña nunca ningún colegio.

Si pones tú la sal y yo enciendo la luz, tendrá sabor y vida nuestra casa.
La salará el sabor, la luz que alumbrará cada rincón de esta nueva casa.
Si pones tú la sal y yo enciendo la luz, que solo si es contigo me la juego.
La sal que da el sabor, la luz para alumbrar, que si es contigo me la juego yo.
Me la juego yo.

Compromesos

Estendre llaços, lligar caps, cloure aliances posant tot en l'intent. Si tu no eres capaç de lligar-te a res ni a ningú, en acabant, no quedaràs un poc a soles, un poc trist, un poc a mitges? Perquè la vida no sols és passar, sinó deixar empremta, complicar-se, implicar-se en les coses i en les lluites diàries que mereixen un esforç. I una parella val la pena, mereix el teu esforç.

Dir "sí, vull", no és només per al matrimoni, sinó per a molt abans. En l'inici de la relació fa falta un sí que vull. Comprometre't a apostar i posar l'ànima en joc en la relació.

1. Compta amb mi.

Per a les hores d'esforç, per als dies en què cal buscar solucions, per als problemes, compta amb la teua parella igual que ell o ella ho faça amb tu.

Que la teua vida siga projecte i somni compartit amb la teua "altra meitat". Que la teua vida s'òbriga a un món, una persona, que crida, xiscla, demana i dóna. Implica't amb la persona que vol compartir la seua vida amb tu, amb els seus esforços i amb els seus dubtes. Que quan et demane digues "sí", quan et busque puga trobar-te; quan et necessite estigues allí. Eixe és un poc l'arrel de la vida, el saber-te part de l'horitzó de l'altre.

Et sents part de la vida d'un altre?

Saps estar disponible, entregat, obert a les necessitats la teua "altra meitat"?

Et sents més procliu al "sí", al compromís diari, o a donar llargues?

2. Compartir somnis.

Cal tindre alguna cosa per la que lluitar. I, la veritat, està la vida massa prosaica com per a quedar-se en ideals raquítics. Per què no aspirar a molt? Per què no creure que és possible treballar per la justícia, per la igualtat, per l'acollida, per la veritat? Per què no aconseguir-ho junts?

Teixir una vida. Compassar el temps, per a fer sonar una mateixa melodia. Que la teua música i la seua siguen ara "la nostra" i la sentiu com a tal, on compartir somnis, aspirar i comprometre's per a aconseguir-los. Compartir el teu espai, el teu temps, la teua riquesa, la teua pobresa, la teua salut, la teua malaltia, la teua prosperitat, la teua adversitat, la teua vida, amb aquell o aquella que t'ama sense mesures.

Quins són els meus compromisos hui en dia?

Tinc la sensació de compartir els somnis de la gent a qui estime?

SEMBRAR

Alza la mano y siembra,
con un gesto impaciente,
en el surco, en el viento,

en la arena, en el mar...
Sembrar, sembrar, sembrar, infatigablemente:
En mujer, surco o sueño,
sembrar, sembrar, sembrar...

Yérguete ante la vida
con la fe de tu siembra;
siembra el amor y el odio,
y sonríe al pasar...
La arena del desierto
y el vientre de la hembra
bajo tu gesto pródigo
quieren fructificar...

Desdichados de aquellos
que la vida maldijo,
que no soñaron nunca
ni supieron amar...
Hay que sembrar un árbol,
un ansia, un sueño, un hijo.
Porque la vida es eso:
Sembrar, sembrar, sembrar

José Angel Buesa

A la fi d'aquest capítol vull convidar-te a realitzar una oració per a tota la teua vida, per a tota la vostra vida.

En tot moment al llarg d'aquestes línies he pretés mostrar-te l'amor de parella, un amor entregat, únic, compromés, sacrificat, gratificant, sorprenent, servicial... un amor per a tota la vida.

Et comentava en un apartat anterior que Déu forma part fonamental de la teua relació, perquè Ell és qui dóna enteniment al vostre amor, dóna força en la debilitat i paciència en el patiment, somriure en l'alegria i il·lusió en allò sorprenent. Ell és qui, en eixa relació de tres, espera que tu i "la teua altra meitat" li feu el lloc que es mereix per a forjar el vostre amor, en el seu Amor.

És per això que et propose realitzar un bonic gest, més que un gest, una oració. Comparteix amb la teua parella la possibilitat de realitzar una oració conjunta que aneu ampliant segons celebren una data assenyalada o un aniversari junts.

No saps com fer-ho? En primer lloc heu d'assenyar-vos els dos junts amb una llibreta que vos permeta anotar. Penseu allò bo i allò pitjor, les alegries i les penes... que heu viscut junts al llarg dels últims temps. Han de ser coses que vos hagen passat com a parella, que vos hagen fet viure alguna cosa sorprenent, alegre o al contrari, trist i difícil. No importa el que siga, sempre que siguen fets viscuts en la parella.

Resumiu-ho per escrit en forma d'oració, en forma de petició o d'acció de gràcies segons siga el moment descrit. Reseu-ho junts al llarg d'eixe temps, fins que de nou vos torneu a assenyar per a escriure una part més, segons allò que s'ha viscut en eixe nou temps.

D'eixa manera serà com estareu fent un lloc en la vostra relació a l'oració, trobant en ella a Déu i parlant-li sobre les vostres inquietuds, alegries, necessitats...

Amb el pas del temps obtindreu una bonica oració que parle de la vostra vida com a parella. Un diàleg amb Déu el qual es fa present en la vostra relació i en la vostra maduració com a parella desbordant els vostres cors del seu Amor.

Per què no intentar-ho?

Atreveix-te a resar en parella!

A continuació et deixo un tros de llibreta perquè pugues iniciar ací l'oració de parella a la qual t'he invitat. Disfruteu l'oració!

L. AGREGA'M!
T.

Vull invitar-te a pensar en les persones pròximes a la teua vida: els teus amics i també els teus enemics. Tant en aquelles que formen part de les nostres vides, com en aquelles que un dia hi van estar i ja hi han deixat d'estar, o eixes altres que ens compliquen la nostra existència i que de vegades no ens permeten avançar. Anem per passos!

Amistat. Com la definiries? L'amistat és un concepte abstracte. Són els conceptes abstractes els que més ens costen definir. Són els que més sentim però a l'hora d'explicar què són, entren en joc emocions, sensacions, experiències... Per a la Acadèmia Valenciana de la Llengua és fàcil. L'amistat ve definida com a afecte personal, pur i desinteressat, compartit amb una altra persona, que naix i s'enforteix amb el tracte. Però, què és un afecte? Quan ho podem considerar pur i desinteressat? D'on naix eixe afecte? Què pots fer perquè nasca o s'enfortisca? Tens un pla traçat per a les teues amistats? Creus realment que tens el poder de decisió sobre qui forma part de la teua vida i qui no?

La resposta a aquestes preguntes i a moltes altres sobre els teus amics, i a aquells a què consideres més allunyats, ve donada precisament per emocions, sensacions i experiències.

“Per què no me ‘ajuntes’?” Eixa és la frase que moltes vegades els nostres germans o cosins xicotets ens han preguntat sobre algun xiquet de l'escola que no vol jugar amb ells. I moltes vegades no sabem què contestar-los.

Amistat. Com sé si els meus amics són veritables amics? Com sé si estic actuant correctament amb ells? Sé que sona a tòpic però, qui té un amic, té un tresor. I eixe tresor deus cuidar-lo i no ficar-lo en un cofre i abandonar-lo en una illa deserta. La clau a les preguntes està en la paraula ‘afecte’.

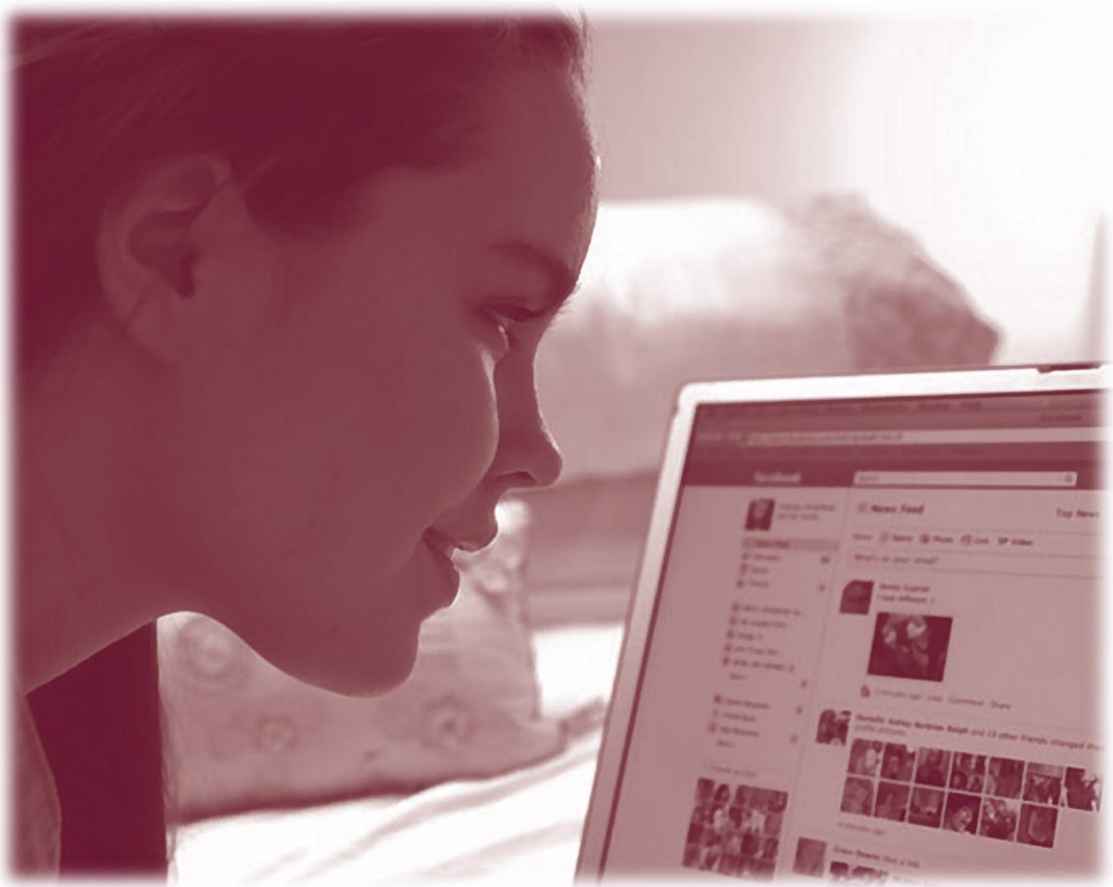
Afecte. Afecte. Amor. I en eixe sentit, tens un exemple en la teua vida que et pot servir com a model que s'ha de seguir i a mostrar als que, per circumstàncies de la seua vida, encara no ho han conegut.

Amistat. Qui ofereix eixa amistat pura i desinteressada? El mateix Jesús és qui ho ensenya en l'Evangeli. Només has de fixar-te en com tractava els seus amics, però sobretot els seus enemics, per a poder conèixer què és realment l'amistat.

Perdó. “Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan”. On queden els enemics o els malentesos amb els amics? Què passa amb les persones que passen per les nostres vides però que en un moment determinat el seu camí es desvia del nostre? També hauries de tindre un espai en el teu cor per a ells.

Jesús et perdona els teus pecats, les teues carències conscients i responsables que signifiquen una ruptura o un empitjorament en la relació amb Déu, amb el proïsme i amb tu mateix. I el seu exemple et diu què has de fer: perdonar. I no de totes maneres sinó fins a setanta vegades set, de manera infinita. Però per a això t'has de valdre d'una conversió o canvi interior per a veure amb altres ulls els nostres enemics. Qui són?

Amistat. Qui són els nostres amics? Els nostres enemics? Per què eixes distincions?, com passem a albergar tanta negativitat en els nostres cors! Vull que et quedes amb una imatge: la de l'Últim Sopar, una reunió d'amics. Allí en l'ambient d'amor fratern també es trobava el que va entregar a Jesús, i gràcies al qual es va complir "allò que estava escrit". Eixe és qui tu i jo, els que no sabem perdonar i oblidar, o posar l'altra galta, anomenaríem enemic; i, tanmateix, Jesús quan va rebre el bes com a senyal per a agafar-lo, li va dir: "amic" (Mt 26, 50).

‘Tens Facebook? M'hi agregues?’

Amb aquesta pregunta és com comencen últimament moltes amistats. És més, si no estàs en aquesta xarxa social, és com si no pogueres jugar dins del món de les amistats. Pareix que per a ser una persona coneguda i admirada pels altres has de tindre una gran quantitat de sol·licituds d'amistat, una altra de gent a qui rebutges, i una altra d'amistats amb què segurament no hages intercanviat cap paraula.

Al nostre voltant, hi ha un tipus de persones que només viu per a estar enganxat al telèfon mòbil, i la seua vida social és a través d'eixa pantalla. Tal vegada sigues d'eixos que necessita tindre un milió d'amics en Facebook per a ser feliç. O eres dels que necessiten ser adulat amb els “M'AGRADA” a tot el que puja i comparteix virtualment? Amb qui passes més temps, amb un amic cara a cara o amb eixe milió d'amics a través de la pantalla? On es troba l'amistat ací?

Pensa-ho, és normal que hages d'acceptar a una persona, amb la que no has intercanviat cap paraula, perquè siga la teua amiga? Per què anomenem amistat a agregar una persona que tal vegada no coneixem? Aturem-nos-hi uns instants! Què anomenes amistat?

És cert que definir l'amistat, o millor dit, les relacions d'amistat, és un poc complicat. Per a definir-ho hem de partir de diferents realitats perquè cada persona té una vara de mesurar diferent. És cert que tota amistat parteix de l'afecte pur i desinteressat entre dues persones. Et sonen aquests qualificatius? Eres el meu millor amic, el meu amic de l'ànima, el meu amic inseparable, el meu amic de classe, la meua companya de pis, eres un conegut, eres el meu enemic, ‘no l'aguante’...

Hi ha molts qualificatius per a definir l'amistat o les relacions d'amistat. Quins són els teus? Com la definiries tu?

Entenc per amistat...

Considero que una amistat ha de tindre...

L'amistat no és una cosa que es pugui comprar, o es pugui vendre. L'amistat és una cosa que es va adquirint a poc a poc, es va conformant a mesura que un va compartint i vivint amb l'altra persona. És com una gran obra arquitectònica de l'antiguitat, s'ha de construir sobre grossos fonaments perquè quede constància d'ella fins a l'eternitat.

Tots tenim grans amistats que han sorgit o s'han refermat gràcies al que compartim amb ells: secrets, llàgrimes, alegries, il·lusions... inclús creences. L'amistat es pot viure amb qui vulgues, i compartir amb eixa persona tot el que eres. Però, en qui podem fixar-nos per a entendre l'amistat? No se t'ocorre ningú?

Jesús, en el seu pas entre nosaltres, va ser un home més. Un com nosaltres. En els seus trenta-tres anys va compartir molt i amb diferents persones. Però així i tot, va mantindre amb tots una amistat basada en l'Amor. En l'Amor de donar i rebre, de l'empatia, del compartir, de donar-se per l'altre. Una amistat que es desviu i que canvia tot pels altres.

Imagina't, a hores d'ara, com serien les amistats de Jesús, es relacionaria en les noves xarxes socials? Com seria el seu perfil en Facebook? I el seu Twitter? Tindria Instagram? Segur que tindria entre les seues amistats tots els seus deixebles, és més, hi ha una frase que segur que tindria de sobrenom en el Whatsapp: "No vos dic serfs, vos dic amics..." (Jn 15, 15)

Però en realitat, Jesús no necessita aquestes noves xarxes socials, no necessita eixa pantalla tàctil per a compartir amb les seues amistats el que és i el que viu amb ells. Ell ama a tots, sobretot els més necessitats i allunyats de Déu. Ell és la font viva que necessiten els altres. Jesús es parteix i es comparteix per i per a cada un dels seus amics, per cada un de nosaltres. Revisem alguns dels seus amics!

Estant amb els dotze en el cenacle podria haver cridat algun criat per a netejar els peus dels seus amics, però ell entén el cansament dels seus i la necessitat d'assentar-se nets al sopar. El mou el seu amor per ells, el seu desig que entenguen que cal donar-se als altres, com a principal ferramenta per a arribar al Regne de Déu. Així que pren la palangana, s'agenolla davant d'ells i els lava els peus.

Aquell sobre el qual edificaria la seua Església, Pere, es va sentir humiliat davant d'eixa situació, com el seu mestre i amic els rentaria els peus! Com ell, que se suposa que podia amb tot, anava a agenollar-se davant d'ell, un rude pescador!

Pere no entenia el missatge d'amor que Jesús portava al món. No va ser conscient, fins més tard, que un amic és aquella persona que està sempre al teu costat, encara que tu no pugues veure-ho o no te'n dones compte, amant-te tal com eres, amb els teus defectes i virtuts, preocupant-se i entregant-se plenament per tu.

Eixe és el bon amic, el que sap les teues necessitats, el que tracta d'ajudar-te en el que pot, però, sobretot, aquell que t'acompanya en el teu camí de la vida. Aquell que quan tires la vista enrere i no estan les seues empremtes al costat de les teues, no és perquè t'haja abandonat, sinó perquè va carregar amb tu quan el vas necessitar. Aquell que en la teua debilitat, et fa més fort. Però Pere encara no ho ha experimentat i es rebel·la. I després de la seua rebel·lia, Jesús fins i tot sabent que Pere el negaria més tard, insisteix: "Si no et rente, no tens res a veure amb mi." (Jn 13, 8).

I tu? Estàs disposat a servir els teus amics com ho fa Jesús amb tu? I amb el mateix Jesús, el teu amic, que faràs per Ell? Què eres capaç de fer per ells? Què fas ja per ells?

Jesús en tot moment va tractar a tots amb misericòrdia, dóna igual el que li feren o el que li farien. Ell sempre els mirarà, et mirarà, amb ulls d'amor. Un altre deixeble, Joan, va viure molt de prop eixe afecte, eixa amistat i eixe amor que el seu amic i mestre li va mostrar i li va compartir. Va ser tant, que abans de morir Jesús, li va dir al deixeble amat, "Ací tens ta mare." (Jn 19, 26). Algú no diu eixes paraules a qualsevol sabent que s'està acabant tot.

Com seria eixa amistat? Es contarien els secrets més íntims, compartirien totes les seues alegries i tristeses? Jesús va tindre molt clar, des del primer moment, amb qui i com compartir la seua vida. Va saber rodejar-se de gent que l'estimava i l'apreciava. Joan és l'exemple de l'amic fidel, en qui reconeix un muscle en què recolzar-se, una mà a què agafar-se per a alçar-se i una persona amb què celebrar els bons moments i a qui acudir en els moments de fragilitat.

Però Jesús va mantindre aquesta actitud d'amor i misericòrdia amb tots. Ja ho diu la Bíblia en el llibre de l'Eclesiàstic: "l'amor fidel és segur refugi, el que el troba, ha trobat un tresor. L'amic fidel no té preu, no hi ha pes que mesure el seu valor" (Eci 6, 14-15).

Qui són els teus amics fidels? Millor dit, qui és el teu amic fidel?

Parlem de més amics de Jesús. Segurament estigues pensant ara en Judes? Ell també va ser amic i amat per Jesús, inclús més que a la resta. Perquè ell va ser triat sabent que des del principi el trairia. A Jesús no li va importar.

Judes ha sigut el més criticat dels amics de Jesús. És cert que ell va entregar Jesús, va ser enganyat. Va cobrar per dir-los als guàrdies del Summe Sacerdot, qui era eixe que es proclamava el Fill de Déu, i el discurs del qual es basava en l'amor i no en la justícia i la rectitud típicament hebrees. Però Judes era un home just. Les seues accions van portar Jesús a la mort i no va poder suportar la seua traïció, el seu pecat. Jesús amant-lo, el va anomenar amic i el va perdonar (Mt 26, 50). No obstant això, el considerem traïdor, però, i la resta, on estaven? Pedro el va negar tres vegades i la resta es va amagar o va fugir i només Joan es va mantindre ferm fins al final amb les dones. Tots el van abandonar! (Mt 27, 46).

Jesús ens ensenya des del primer moment, que cal cuidar molt als nostres, però sobretot a aquells que et fallen, et fereixen i creen conflictes. Ells són els que més necessiten el teu amor, el teu perdó i la teua misericòrdia. En tu, en eixe moment, és on es veu i se sent l'amor de Déu que per damunt de les diferències i conflictes existents, ames al proïsme (siga qui siga), per damunt del que succeeix.

"Senyor, quantes vegades he de perdonar les ofenses que em faça el meu germà? Fins a set vegades?" I Jesús li va contestar, "no et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set". (Mt 18, 21-22)

Ell ens va ensenyar com cal viure l'amistat, com cal perdonar i acompanyar, com cal amar. Tu fas el mateix que Ell? Com vius la teua amistat? Com vius les teues enemistats? Les disculpes?

Si et poses a pensar un poc en tot el que has viscut, et donaràs compte que gran part de la teua vida te l'has passada fent amics i vivint moltíssims moments amb ells. Moments alegres, tristos, de festa, no tan de festa, de problemes, de rialles... Hauràs conegut gent des que eres xicotet... a la guarderia, al col·legi, en el grup d'amics dels teus pares, en els teus grups d'amics al fer esport, al barri, la classe, l'institut, la universitat i un llarguíssim etcètera.

Sempre hauràs trobat algú de tots ells, amb qui hauràs obert més el teu cor, a qui li hauràs contat el teu primer amor, la baralla amb la teua família, el 'embolic' en què t'havies ficat... I sempre buscant el seu consol, suport, aprovació... perquè confies en ell fins a l'extrem.

Ha sigut el Senyor també un d'ells?

Ell també t'envia una "sol·licitud d'amistat" mitjançant la seua Paraula. Una vesprada Jesús va agafar els seus deixebles, es va assentar amb ells i parlant-los al cor els va dir: "Aquest és el meu manament: que vos ameu els uns als altres com jo vos vaig amar. Ningú té amor més gran que qui dóna la vida pels amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo vos mane" (Jn 15, 9-16).

T'imagines com es van sentir eixos deixebles després d'escoltar les seues paraules? Què li passaria per la ment a cada un d'ells? Sabien de sobra quin havia de ser el seu tracte amb Jesús, com havien de dirigir-s'hi, com havien de tractar els seus assumptes... Però per la seua ment, què passaria? Què passa per la teua en escoltar aquestes paraules?

Vull invitar-te a descobrir els apòstols per a saber què sentien i vivien cada dia amb Jesús.

Si vols conèixer com era la seua actitud amb ells, en l'apartat corresponent a aquest capítol en el CD, trobaràs una taula amb què poder concretar i analitzar el que et suggerisc.

Imagina que estàs treballant com a empleat d'una gran companyia de negocis i el teu responsable, que és un home avesat i amb prestigi, s'hi acosta i et diu que és el teu amic, que vol que vos tracteu com a tal, que vos deixeu de formalismes i que comptes amb ell per al que necessites. Primer, et paralitzaries perquè et sorprendria i molt. I segon, no deixaries de pensar fins a quin punt podies estrényer l'amistat, perquè és molt fàcil dir-ho però complicat fer-ho.

No obstant això, Jesús ho faria senzill i còmode per a tots ells, recordes el moment en què Maria Magdalena li ungeix els peus amb unguent? Judes no va tardar ni un segon a protestar pensant que això era una aberració, perquè estava malgastant diners en una cosa inútil. A la qual cosa Jesús ràpidament va respondre donant a entendre que és bo cuidar les amistats, perquè mai sabem quan les tornarem a poder cuidar.

I tu com cuides les teues amistats? Fas tot el que es puga per cuidar-les, per ser amic de veritat? Què estaries disposat a fer? I per Jesús? Què estaries disposat a fer per la seua amistat?

Ell ho fa tot per a ser el teu amic, és el millor exemple que s'ha de seguir per a viure l'amistat, les teues amistats. Jesús, centre de les nostres vides ens anima a ser valents i a no témer res, serveix els seus amics, els llava els peus i els cuida; els ama i protegeix, els aconsella i els guia... I també això ho fa amb tu perquè en veure l'amor que té pels seus amics, és a dir, per tu, podem amar fraternalment tots els nostres amics i també aquells amb què estem enemistats.

Compartir... una paraula, tres síl·labes, nou lletres. Mira tots els moments de Jesús. En tot moment està compartint: les seues paraules, vivències, coneixements, riqueses... fins i tot el que no té. Comparteix el seu cos i la seua sang en l'Últim Sopar. I la seua vida en la creu. Però no sols es queda ací, ressuscita i ho comparteix amb els seus amics i amigues perquè tots siguem partícips d'aquesta gran alegria.

I tu, com vius el que Jesús ha compartit amb tu? Com tractes els teus amics? I amb els que estàs enemistat?

No ho dubtes, fixa't en Jesús, i ama'ls!

Quina cançó posaries a la teua vida com BSO? Series capaç de posar una sola cançó perquè definira la teua vida? O perquè diguera qui eres tu? Podries traduir cada moment de la teua vida a unes simples notes com la millor banda sonora?

Segurament siga per a tu quasi impossible plasmar eixes notes en un pentagrama, i fins i tot acompanyant-la d'una bonica lletra perquè et definira. Així i tot, intuïsc que per a cada record compondries no sols una, sinó moltíssimes cançons.

Depenent de cada moment, de la persona que t'acompanye en cada instant, dels sentiments expressats i trobats, les llàgrimes i rialles compartides, transmeses, omplin tot el que eres i el que es troba dins del teu cor.

Si et pares a pensar-ho, el teu cor és com una caixa de música, i no d'eixes tan boniques per fora, però que només té una melodia cada vegada que l'obris. És més aviat una caixa de música que conté una gran varietat de cançons. Una gramola musical de discs de vinil dels anys 60 que troba una cançó, una banda sonora, una melodia... per a cada moment de ta vida.

Troba una cançó per a cada situació, vivència i la resta de moments que comparteixes amb algú! Para't a pensar-ho!

Açò últim és essencial, perquè el secret d'aquesta màquina musical és que sona únicament quan la comparteixes amb els altres. Dóna igual com, l'important és que sempre siga amb una altra persona. En tots eixos moments el teu cor ha introduït una moneda i ha seleccionat una cançó per al que està vivint.

T'atreveixes a omplir la teua vida amb eixes 7 notes? Posades de mil maneres, poden donar la gran immensitat de melodies que sonen cada segon, en cada racó del món. T'atreviràs?

Podríem dir que cada nota del nostre pentagrama és essencial per a experimentar la melodia de l'Amor de Déu:

DO per a DONAR tot el que tu eres per als que t'envolten.

RE per a ARREPLEGAR els fruits compartits de l'arbre de l'Amor.

MI és la MISERICÒRDIA que reps i que dones als altres.

FA, és essència i essencial, on viure tot eixe Amor en FAMÍLIA.

SOL és la calor de la Paraula, la llum del món, el centre de tot: DÉU.

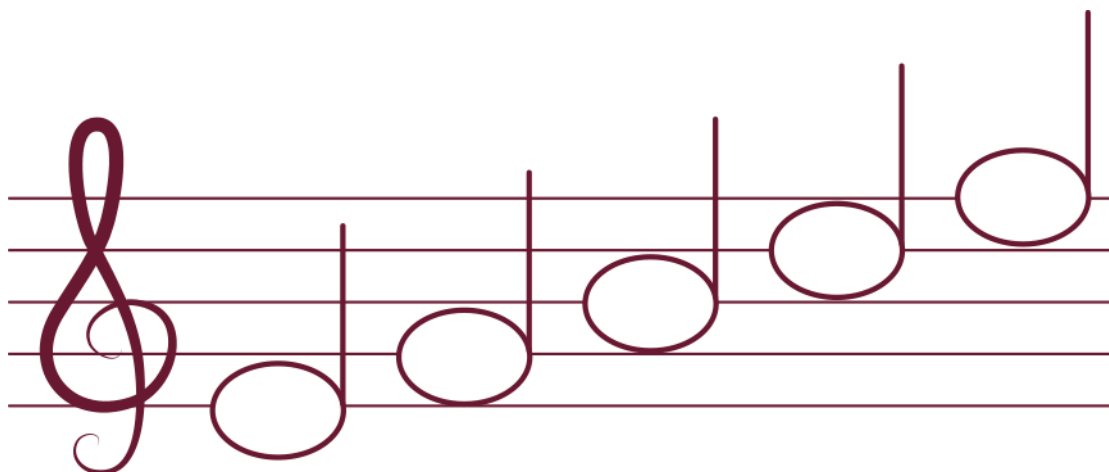
LA, nota que ompli d'harmonia i dolçor allà on vaja, l'ALEGRIA.

I finalment el SI, fàcil i senzill però ple de moltíssima importància, ferma, confiança, seguretat, il·lusió i gratitud. És el SÍ del fiat de Maria.

Pensa un moment... quines notes componen el teu pentagrama? Quasi totes elles sonen quan estàs amb els teus: amb la teua família, amb els teus amics, amb la teua parella, amb els desconeguts, amb Jesús. Quines notes sonen de manera especial quan estàs amb ells?

Et convida, en el següent pentagrama i segons la melodia de l'Amor de Déu que t'he presentat anteriorment, a dedicar un temps a pensar i escriure amb quines persones podrien sonar aquestes notes. Pensa en amics, familiars, la teua parella, fins amb el mateix Jesús i situa'ls en cada nota musical.

Utilitza les cançons ambientals que et proposem per a poder relaxar-te i concentrar-te en la tasca que realitzaràs.

T'imagines quina va poder ser la melodia de la vida de Jesús? Imagina-t'ho. De segur que t'acostarà a allò que coneixes d'Ell. T'atreveixes a fer la teua pròpia llista de música de la vida de Jesús?

En el CD trobaràs una xicoteta llista de suport, perquè entengues la idea que et propose. Fes la seua llista i comparteix-la en les xarxes socials de Juniors Moviment Diocesà utilitzant els perfils de Facebook i Twitter.

Jesús, la nit que donaria la vida per tots nosaltres, ni es va amagar ni va fugir. Simplement va voler estar amb els seus. Ell no buscava que aquella nit de festa, de la Pasqua per als jueus, fóra d'allò més recarregada, ostentosa o d'eixes de "tirar la casa per la finestra". No. Jesús no ho va voler així, va buscar un cenacle senzill. Va manar als seus deixebles que ho prepararen. No va buscar serfs ni criats perquè serviren el sopar. Ells podien fer-ho.

No va buscar la vaixella cara, com podem fer-ho nosaltres quan hi ha un sopar fora d'allò més habitual. Ell va voler ser senzill com el que més. I sabent el que venia més tard, encara més si és possible.

Però m'agradaria que et fixares en una cosa d'eixa nit, bo, més aviat en un objecte concret. Eixa nit damunt de la taula hi hauria una gran quantitat de gots i plats, i cadascun segurament de diferents classes. Però en eixa gran taula, eixa taula que es va convertir en altar, hi havia un got diferent.

Eixa copa, no és una altra que aquella en què el Mestre, Jesús, amic va posar el vi que es va convertir en la seua sang. Sang que és vessada per tots nosaltres, perquè ens estima, ens ama i vol salvar-nos.

Calze, que és la salvació de tots, també de tu. Durant molts anys l'han protegit, custodiat, amagat, perseguit, arrasat i enaltit. De Jerusalem a Roma en mans de Pere, de Roma a Osca i per ordre del papa Sant Sixt II portada pel diaca Sant Llorenç. Ja a Espanya, en el monestir de la Penya va passar sota la protecció del rei d'Aragó, d'ací a Saragossa, Barcelona. I més tard la relíquia va ser portada per Alfons V el Magnànim a València, però no va parar perquè durant la Guerra d'Independència va caminar per Alacant, Eivissa i Mallorca per a ser protegida. Anys més tard va tornar a València a la capella que hui coneixem com la "Capella del Sant Calze" a la Santa Església catedral de València. I fins als nostres dies només li queda un últim viatge: es va refugiar a Carlet fugint de la Guerra Civil. I després d'aquesta va tornar a la catedral, d'on només ha eixit per a les celebracions que van realitzar a València els papes Sant Joan Pau II i Benet XVI.

Hui, tenim prop eixa copa d'àngata polida, que amb la llum refracta colors impressionants, a la catedral de València. Eixe mateix calze que va ser sostingut per Jesús, elevat amb les seues mans en el moment que recitava "AQUESTA ÉS LA MEUA SANG" i que després passà als dotze, inclòs Judes.

T'invite a que vages a veure'l i celebres en la capella del Sant Calze l'Eucaristia. Sent-te com els amics de Jesús en eixa nit junt amb Ell. Atreveix-te a ser amic de Jesús i celebra-ho amb ELL.

Si estàs interessat a conèixer més informació sobre el Sant Calze, visita www.catedraldevalencia.es

L'amistat parla de Déu

Hi ha coses en la teua vida que, d'alguna forma, són reflex de Déu. Tal vegada no el veges tal com és, perquè sempre és major que el que perceps. Però hi ha algunes formes de viure, de ser, d'estar i de estimar, que et parlen de Déu... I l'amistat és una d'elles. T'alegres de tindre gent pròxima? Vides que s'encreuen amb la teua. Rutes que heu recorregut junts (almenys per un tram), per sendes que a vegades se separen i després es creuen de nou. Et sents afortunat per que hi ha noms que formen part de la teua vida, no com un apunt en una agenda, sinó com una història compartida. Hui sé que no es pot mitificar l'amistat, que a vegades és sublim i a vegades horrible (o ambdues). Saps que no t'alliberes de les batalles (de vegades les provoca), i quasi sempre es construeix des del més quotidià. No t'alliberes de moments de soledat. Però és important adonar-te de qui són les teues gents.

1. L'amistat parla de Déu... - Ens necessitem

«L'amic fidel és refugi segur. El que el troba, ha trobat un tresor.» (Eci 6, 14)

És tan senzill com això. A soles no pots tirar endavant. En els moments d'alegria fa falta algú amb qui compartir-la. I en els de tristesa algú per a acompanyar el desfici. Gent amb qui poder riure i sentir-se en pau. En els que confiar i als que poder acudir sense necessitat d'inventar excuses.

Tampoc pots mitificar l'amistat (com ho fa un quan és adolescent). Els meus amics també tenen les seues manies –com tu les teues–. Els vols tal com són. Saps que pots discutir, però al final els vincles segueixen inamovibles. Pot haver-hi tempestats, però eixireu d'elles més enfortits. I quina alegria quan reps un missatge d'algú a qui li havies perdut la pista. O quan els camins, que sempre juguen amb vosaltres, es tornen a creuar. Què bé assenta quan, estant agitat, apareix eixa presència familiar que t'ajuda a riure's d'un mateix.

Quins són els noms importants de la teua vida?
Els amics que has anat tenint en la teua història.
Demana-li a Déu per ells.

Quando estemos de nuevo con nosotros

Quando estemos de nuevo con nosotros
contándonos los gestos,
quando estemos hablando de las gentes
a quienes más queremos,
quédate, por favor, mirando el surco
que dejan tus dos ojos en mis huesos.
Y dame lo que puedas de tu alma,
lo que no necesites de tu afecto,
lo que logres sacar sin sacrificio
de tu casa de sueños.
Yo tomaré, de fiesta, lo que quieras,

aunque sea el milagrillo más pequeño.
No es que yo sea mendigo,
es que cualquier amor es amor bueno.

Jorge Debravo

2. L'amistat parla de Déu... - Bons amics

«A vosaltres vos dic amics, perquè tot el que he sentit a Mon Pare vos ho he donat a conèixer.» (Jn 15, 15)

No pots donar una definició del que és un bon amic, veritat? És aquell amb qui comparteixes molta intimitat, o poca? Amb qui parles de tot, o quasi? Amb qui et sents a gust? Doncs sí i no. Cada història, cada relació, cada amistat, és un poc distinta. En uns casos està feta de compartir la quotidianitat, i en altres d'obrir el cor nu. En uns casos sorgeix quasi de cop i volta, sense saber molt bé per què, i en altres naix del treball comú, del temps gastat amb altres, de conèixer-se lentament... Hi ha amb qui et rius de veres, i amb qui pots mostrar el teu enuig. Però, en tot cas, tots eixos braços pròxims, eixes vides que s'acosten a la teua, eixos moments que van tenyint el teu horitzó es tornen part del sòl ferm en què es pot construir una vida.

En quin sentit creus tu que l'amistat ens parla de Déu?

Hoy puedo estar contigo...

Hoy puedo estar contigo. He deseado
para ti todo el bien y me acompaña
la bondad del amor. A ti te debo
gozar en soledad la compañía
más difícil del hombre, la que tiene
consigo mismo. No me causa miedo
reconocerme, ni busco a nadie, no.
Le has dado a mi semblante sin saberlo
una luz interior que me hace fuerte,
para vencer mayores soledades.

Manuel Altolaguirre

Si segueixes l'estil de vida de Jesús podem tindre unes grandíssimes amistats però sobretot, una essencial, la nostra amistat amb Déu per a tindre la mateixa relació amb els altres.

Ací està la clau, compartir i donar-se pels altres. Ser amic, família, proïsme per a tots fins i tot per als nostres enemics. Açò no és fàcil, això ja ho saps. Cal cuidar molt el germà i amic per a poder fer el mateix que va fer Jesús, però mai cal deixar de fer-ho ni d'intentar-ho.

Al principi del capítol et donava a entendre que les xarxes socials són perjudicials per a les amistats. Però cal saber com utilitzar-les i què volem d'elles. Les xarxes socials són per a comunicar-nos i crear relacions virtuals. Encara que podem compartir fotos, amistats, comentaris, el fet de fer-ho no vol dir que s'estiguen compartint i creant boníssims amics. La millor xarxa social és la que tens en el teu entorn.

S'aconsegueix en el dia a dia, en el contacte amb la gent i en el fet de compartir sentiments de cor a cor, no de sistema operatiu a sistema operatiu. Sigues valent i trenca la tendència a crear amics a través d'aquestes xarxes. Utilitza aquestes xarxes per a donar a conèixer com de feliç eres amb el que fas amb els teus amics, però no mitjançant pantalles, sinó en el fet de donar-te i compartir amb els amics.

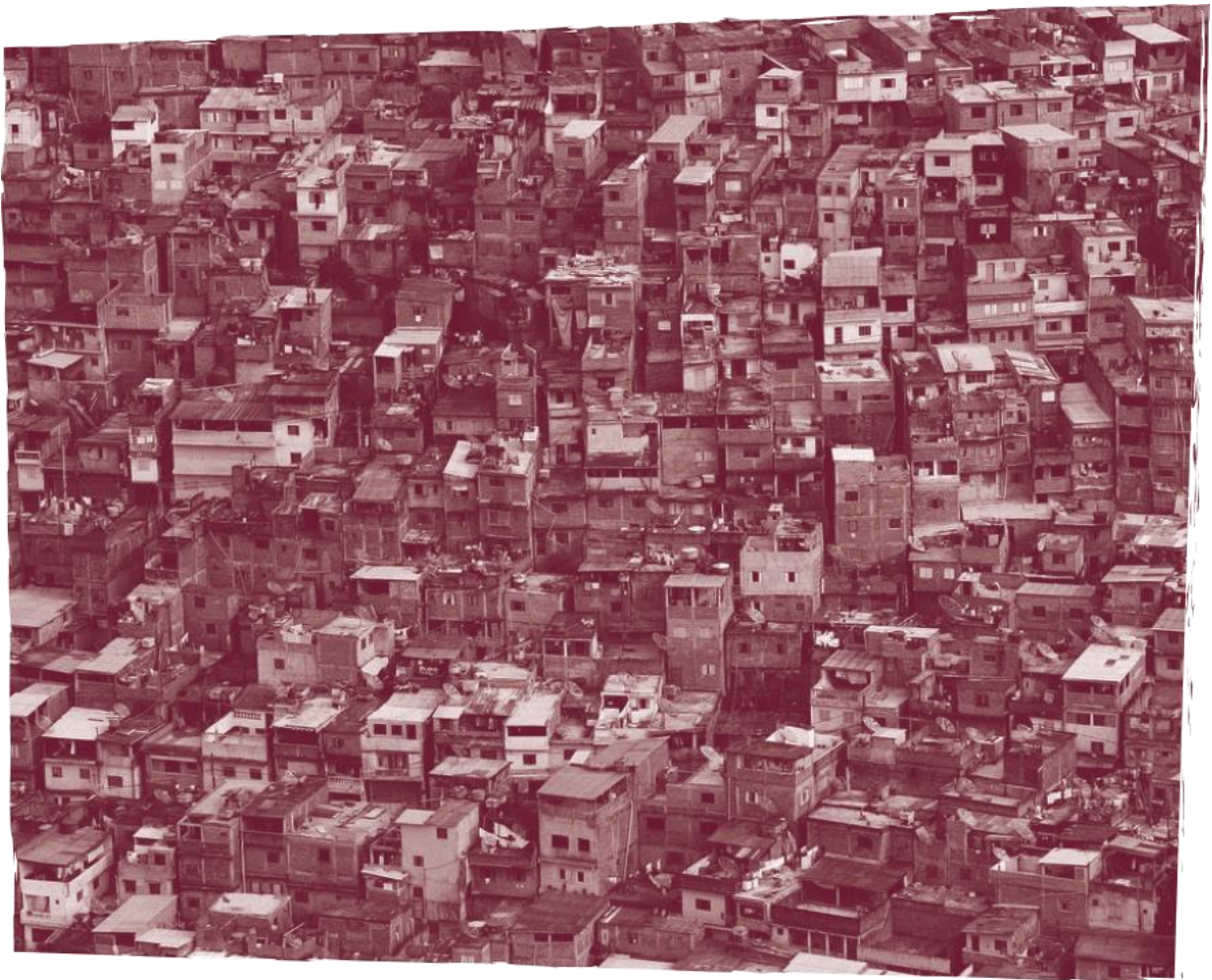
Utilitza les xarxes com a mitjà perquè vegem el teu amor pels altres, que siguen una font de crida a que cal ser amics de Jesús i seguir el seu estil de vida. Dóna testimoni en les xarxes del teu amor per Ell i pels altres. Perquè servisquen d'altaveu de l'AMOR DE DÉU.

És per això que et demane que utilitzes aquestes xarxes com eixe altaveu. Atreveix-te a donar a conèixer als contactes de les teues xarxes socials com és viure l'amistat amb Déu.

Ànim i atreveix-te a ser altaveu de l'AMOR DE DÉU en les xarxes socials!

5. EN LES PERIFÉRIES

Si analitzàrem per un moment, cap a on es dirigeixen en l'actualitat moltes de les propostes de desenvolupament dels països amb més poder econòmic i social del món quines creus que serien els seus principals objectius i mesures a abordar? Creus que debatrien entre els seus mandataris, com aconseguir el benestar dels seus ciutadans o com frenar les taxes creixents de desocupació?...

Podem imaginar que d'entre un muntó de preguntes i assumptes que resoldre, algunes d'aquests deurien aparèixer com a prioritats generals. Però per què podem observar com a resultat que cada vegada trobem una desigualtat més gran entre països? Per què descobrim una realitat global en què alguns es barallen per estar en el 'top 10' dels països més rics i, en canvi, altres per un altre costat i a la desesperada, tracten de fer que els seus ciutadans tinguin un lloc digne on poder sobreviure? Qui s'adona de totes aquestes discrepàncies? Quins aparten la mirada i no es fixen en aquestes desigualtats? Per què ningú no deté tot açò?

Si et fixes, el transcurs i l'evolució de la societat avancen a un ritme vertiginós. Pareix que açò s'haja convertit en una carrera per equips, en la qual cal lluitar per aconseguir quedar en els primers puestos de la maratón i els últims, quan puguin, ja arribaran a la meta. Però en aquest avanç, a penes s'estan escoltant les pautes que ens va deixar Jesús per aconseguir un Regne on tindre en compte des del primer fins a l'últim dels seus membres, començant fins i tot per donar-li la importància que es mereix a l'últim d'ells.

Moltes vegades hauràs sentit que a Jesús se li ha anomenat el Rei dels Jueus o el Rei de reis, però la veritat és que no vingué com a manaire que va voler prostrar tots als seus peus. Tot al contrari. Ell va vindre a donar exemple a una societat en part semblant a la que tenim hui en dia, a proposar-nos una vida de satisfacció plena començant per servir i amar el proïsme, siga de la condició social i humana que siga. «*Es va fer pobre per nosaltres, perquè nosaltres ens férem rics amb la seua pobresa*» (2 CO 8, 9). No rics de butxaca, sinó de cor.

Quina cosa més curiosa no? En un món on tots busquen posicionar-se, on el poder crida a més poder, on el ric i el pobre no poden entaular una conversació, on cada vegada, es distingeixen més les anomenades classes socials per a col·locar uns sobre altres... Apareix Déu enmig dels més necessitats, per a alçar-los enfront dels altres i fer-nos veure, que la humanitat està avançant en una direcció equivocada a com Ell l'havia somiat.

Jesús parla rotundament i a tots per igual, «Si algun que posseeix béns del món veu el seu germà que està necessitat i li tanca les seues entranyes, com pot romandre en ell, l'amor de Déu?» (1 Jn 3,17). Ho té clar, i així ens ho fa saber: «Feliços vosaltres, els pobres, perquè el Regne de Déu vos pertany!» (Lc 6,20).

Jesús podria haver triat nàixer entre les millors famílies, però en canvi, va triar Maria i Josep, família humil i sense a penes recursos, per a créixer com un més sense cap tipus de distinció. Va treballar com els altres, va emigrar a altres ciutats, va caminar quaranta dies al desert, va passar fam i set, va permetre que li escopiren i colpejaren. Però Ell ho va decidir així, va voler anunciar l'Evangeli davant dels pobres i davant dels que tenen un cor buit d'afectivitat.

Va voler identificar-se amb ells de la mateixa manera «*Perquè vaig tindre fam, i em vau donar de menjar; vaig tindre set, i em vau donar de beure; vaig ser foraster, i em vau recollir*» (Mt 25, 35), per a ensenyar-nos una lliçó que pareix que encara no l'hem apresada amb el pas del temps. Però aquells que siguen misericordiosos amb els més necessitats, aquells que donen una mà a aquell que ho necessita, aquells que no desvien la mirada de qui li està demanant ajuda; eixe serà qui tinga la clau per a ascendir al Regne del cel.

T'invite a llegir l'Evangeli segons Sant Mateu. Concretament el capítol 25, del versicle 31 al 46. Sent-te interpel·lat. Què et diu la Paraula?

Concloent el llibre hem anat passant, en cada capítol, per les distintes realitats socials amb què et trobes en el teu entorn vital. Hem parlat de com reconèixer el nostre proïsme, de la importància de cuidar els membres de la nostra família, d'allò suposa créixer i comprometre's en parella, dels teus benvolguts amics i enemics, i ara... ara m'agradaria que parlàrem de la realitat que possiblement siga la més llunyana a tu.

Si recordes, quan eres xicotet i estaves en el col·legi en l'hora de l'esbarjo jugant amb els altres a conillots a amagar, al gat i la rata, a les boletes, a polis i lladres,... la teua única intenció en eixe moment era poder disfrutar al màxim d'aquells minuts de joc. Corries, suaves, et cansaves, però què bé t'ho passaves! I en

aquells jocs, hi havia lloc per a tot aquell que volguera simplement jugar.

Normalment, al llarg del curs eren poques les persones de classe amb qui no et relacionaves i acabàveu l'any sent tots com una xicoteta família. Protegint-vos els uns als altres, ajudant-vos amb els deures, disfrutant en les excursions... d'una forma o una altra, però tots vos comportàveu com a xicotets germans. En aquest temps, no existien per a tu els termes següents: classes socials, poder adquisitiu, exclusió social, discriminació...

A mesura que has anat creixent, estic quasi segur que aquests entorns socials en què tenies tal relació fraternal amb els altres han anat canviant. A poc a poc has anat madurant, canviant la teua personalitat, i el fet de dedicar temps amb els altres sense pensar en qui és o per què amb ell ha anat alterant-se. Vas seleccionant cada vegada més amb qui ajuntar-te i amb qui no, fins al punt de tindre algunes 'relacions fictícies' per mera conveniència. M'equivoque?

Possiblement, si et pares a pensar uns segons, de manera conscient o inconscient, has anat creant el teu cercle vital de persones i, depenent de la manera i el moment, accedeixes a obrir el cercle perquè hi entren altres persones noves o no ho facen.

És probable que açò ho vingues fent perquè ho veus com una cosa comú i normal. Per què t'has de preocupar per algú que no té cap relació amb tu? Què esperaran ells de tu? O tu d'ells?

I la situació s'ha anat transformant per complet. D'aquell xiquet que desitjava compartir vida i temps amb els altres, a un jove selectiu a l'hora de decidir amb qui compartir el seu temps.

Per què t'has tornat més selectiu? Per què canvien eixos valors que tenies interioritzats de relacionar-te amb tot el món? Què fa que veges i sentes de distinta forma? I què és el que realment hauries de fer? A qui has d'incloure i no ho estàs fent?

A mesura que has anat creixent, has anat "acostumant-te" al fet que en el teu entorn, hagen anat apareixent persones que podien pertànyer o no al teu cercle. Ja siga perquè coincideixen amb tu en parentius familiars, aficions, estil de vida, etc. Llavors acabes relacionant-te normalment amb allò que es troba dins del teu estatus socioeconòmic. És a dir, en el teu marc d'activitats freqüents de la rutina en què et trobes.

Si estàs estudiant o treballant, et relaciones amb aquells que et cauen millor i amb els que trobes que pots progressar professionalment. Els teus amics són els teus amics, perquè

amb ells et sents a gust i els aprecies. La teua parella perquè encaixa perfectament amb la teua persona. I així amb totes i cada una de les persones amb qui convius. Però, segurament, existisquen persones que t'han cridat l'atenció per qualsevol altra raó, però a aquestes no les inclou en ta vida.

Qui són elles?

Per exemple, les persones majors que no es valen per si mateixes, xiquets amb problemes d'abusos i marginació, els pobres del carrer que no tenen on dormir ni què menjar, els malalts sense remei que necessiten cures contínues... És a dir, un conjunt de persones que és exclòs per la societat i també, desgraciadament, per tu mateix.

Has anat acomodant-te i acostumant-te a poder contemplar, sense sentir, els problemes d'aquells que estan en les teues perifèries socials i, sobretot, després d'una crisi econòmica tan fort com la que hem passat, on d'una situació cridanera com podia ser veure a algú demanant en el carrer, s'ha passat a l'escena de persones que busquen menjar en el contenidor del teu mateix carrer; les situacions han passat a ser un poc preocupants, fins i tot molestes per a tu.

Rodejat de gent que s'ha quedat sense treball, sense casa després de ser desnonats, sense família per disputes econòmiques; tu, per sort, pertany a una família que ha aconseguit tirar endavant i superar alguns d'aquests obstacles, pots seguir ara amb la teua vida "normal". Per la qual cosa, de manera progressiva, aquestes persones comencen a passar desapercebudes quan et creues amb elles, com si "no existiren".

Has d'adonar-te de que aquests són missatges d'alarma d'una societat que necessita ajuda i una acció social transformadora. Encara que ara per ara, si aquests missatges foren en format de correus electrònics, els quals haurien d'estar marcats com importants en la teua safata d'entrada, has preferit classificar-los com a 'spam', ja que t'estan incomodant. I eixa actitud no pots tindre-la.

Pareix que... no t'interesse escoltar els seus missatges, et demanaran això de sempre; però tu ja tens les teues preocupacions.

Amb aquestes resumides paraules, el nostre papa Francesc ens parla del que està ocorrent amb els nostres cors.

"A vegades som durs de cor i de ment, ens oblidem, ens entretenim, ens extasiem amb les immenses possibilitats de consum i de distracció que ofereix aquesta societat. Així es produeix una espècie d'alienació que ens afecta tots, ja que «està alienada una societat que, en les seues formes d'organització social, de producció i de consum, fa més difícil la realització d'aquesta donació i la formació d'eixa solidaritat interhumana»".

Papa Francesc. Evangelii Gaudium, 196.

Estàs creixent i deixes que el teu cor deixe de bategar per aquells que veus com a "allunyats" a la teua realitat. Les teues opcions de vida impliquen estar més atent a d'altres assumptes i açò fa que et mantingues lluny d'aquestes persones necessitades. Però ningú hauria d'utilitzar aquesta excusa perquè es trobe immers en un ambient acadèmic, empresarial o professional, i fins i tot eclesial que li faça dedicar tots els seus esforços en sí mateix i en els que té al seu costat.

La vocació i la missió pròpia dels fidels laics és la transformació de les distintes realitats terrenals, perquè tota activitat humana siga transformada per l'Evangelí. Ningú està exempt de la preocupació pels més necessitats i per la justícia social. «La conversió espiritual, la intensitat de l'amor a Déu i al proïsme, el zel per la justícia i la pau, el sentit evangèlic dels pobres i de la pobresa, són requerits a tots».

Papa Francesc. Evangelii Gaudium, 201.

El Senyor et crida cada dia a implicar-te en aquesta acció. Ell somia que pugues desenvolupar-te personalment i professional, vol que triomfes en la vida però també vol que ames. Vas ser concebut i creat per a amar, i el teu cor de carn i no de pedra està ansiós d'això. Amar sense mesures, sense distincions ni restriccions, a tots i especialment en les perifèries.

Obri els ulls i disposa el cor a quants et rodegen. Fes que torne a bategar com quan eres aquell xiquet que jugava i disfrutava amb els altres sense parar-te a classificar les persones.

Posa't en la pell dels més necessitats, els últims, els marginats, els repudiats i oblidats i pensem per uns instants que passaria si...

Què passaria si tingueres fam? Qui et donaria de menjar?

Què passaria si tingueres set? Qui et donaria de deure?

Què passaria si et sentires estranger? Qui t'acolliria?

Què passaria si estigueres nu? Qui et vestiria?

Què passaria si estigueres malalt? Qui et cuidaria?

Què passaria si estigueres en la presó? Qui et visitaria?

...

Què fas tu davant de tot açò?

T'invite a que veges el següent vídeo titulat "Entre el triunfo y la pasión". Tranquil, no dura molt i segur que t'aporta valor sobre aquesta reflexió que estem tractant.

Anima't a obrir-lo!

[https://www.youtube.com/watch?v= GR2wUIQqmw](https://www.youtube.com/watch?v=GR2wUIQqmw)

Imagine que açò suposa un esforç per a tu i més si comences de zero i mai t'has sentit cridat a amar. Però que açò no siga motiu perquè aparques aquesta lectura i es quede com una proposta més. Porta a l'acció tot quan t'estic suggerint. Eres jove i no et confongues pensant que per a ajudar als necessitats hi ha persones més adultes amb majors responsabilitats. Ara és el moment, tens el coratge, l'energia i la capacitat per a transformar el

món, començant per la teua llar, pels teus éssers volguts, però també pots fer molt en el teu barri o entorn social.

Et propose que faces una llista de persones per les quals començar, algú que fins ara t'ha cridat l'atenció per alguna raó, però no has sigut capaç de prestar-li l'ajuda que necessita: el necessitat de la parròquia, la persona que busca en el contenidor, el que està fent de 'gorreta'...

«Trenca els teus pecats amb obres de justícia,
I les teues iniquitats amb misericòrdia amb els pobres,
Perquè la teua ventura siga llarga» (Dan 4,24)

«Tingueu ardent caritat uns per altres,
Perquè la caritat cobrirà la multitud dels pecats» (1 Pe 4, 8).

Sigues deixeble de Crist amb aquells que t'envolten, perquè estaràs donant exemple no sols amb les teues paraules sinó també amb les teues obres de caritat i misericòrdia. I llavors les paraules del Senyor ressonaran amb major força dient, «Vos assegure que el que hàgeu fet a un sol d'aquests els meus germans menuts, a mi també m'ho esteu fent» (Mt 25,40).

Sent-te cridat a descobrir Crist en ells! Tu, com a jove, presta'ls la teua veu en les seues causes, sigues el seu amic i escolta'ls. Descobreix la misteriosa experiència d'amor que Déu vol comunicar-te a través d'ells.

De vegades, en la vida, no és suficient acceptar les situacions que t'envolten i conformar-te abans que res pensant que ocorre perquè ha de ser així. Per exemple, veus que hi ha indigència per aquells carrers pels quals passes i cada vegada eres menys conscient que la diferència entre classes socials està augmentant dràsticament, o que hi ha persones majors que estan completament abandonades en els seus llars, que hi ha persones que cuiden algun familiar amb discapacitat i a penes disposen de recursos per a pagar els medicaments... I no prens mesures de cap tipus.

En els anteriors capítols, hem estat parlant de proïsmes que segurament siguen persones de la teua confiança. Però què hi ha de les que no ho són? Ni tan sols acostar-te a veure si necessiten alguna cosa de tu? No eres capaç de donar un poc de temps i dedicació al servei dels altres? Tant et costa?

M'agradaria proposar-te un compromís que comporta una certa preparació i dedicació, però estic segur que serà un compromís diferent; que si l'acabes complint, no et penediràs.

Voldria demanar-te que quedes una vesprada amb tots els membres del teu grup de Compromís i plantegeu el repte següent:

Dur a terme un projecte de col·laboració per a ajudar a un grup de persones que es troben necessitades en la vostra localitat. Ja siga amb xiquets, persones majors, persones necessitades, persones amb una certa discapacitat... en definitiva, amb aquells amb qui el Senyor dedicaria la major part del seu temps. Simplement comprometeu-vos a portar endavant un pla d'acció social amb el qual ajudar aquestes persones o, encara que siga, dedicar-los l'atenció que necessiten.

T'estic invitant a tu i el teu grup a que deixeu de costat la dedicació als vostres interessos per a atendre als que estan sent exclosos. Que isqueu al carrer amb l'únic afany d'ajudar aquell que vos està demanant ajuda i convertir-vos en missioners de la vostra pròpia localitat.

Si no se vos ocorre cap projecte, comenteu-ho amb el vostre consiliari, ja que segurament a la parròquia facen falta mans per a tots aquells projectes dedicats als que acudeixen buscant un poc d'esperança.

Ací et deixe una oració perquè pugues resar-la quan et trobes enmig del carrer, rodejat d'aquells que el Senyor els anomena com els seus preferits, i desitges demanar-li forces per a ajudar a quants et necessiten. També una cançó perquè escoltes de camí a la universitat, al treball, al gimnàs, a una reunió... i sentes que és Ell qui t'acompanya en tot moment.

L'oració coneguda com a "Oració de Sant Francesc" és reconeguda mundialment com una síntesi del seu ideari. Recordes qui era Sant Francesc? Revisa els capítols anteriors perquè vam estar parlant d'ell...

Oració de Sant Francesc

"Senyor, fes de mi un instrument de la teua pau:

On hi haja odi, que jo hi pose amor,
on hi haja ofensa, que jo hi pose el perdó,
on hi haja discòrdia, que jo hi pose la unió,
on hi haja dubte, que jo hi pose la fe,
on hi haja discòrdia, que jo hi pose la veritat,
on hi haja desesperació, que jo hi pose l'esperança,
on hi haja tristesa, que jo hi pose l'alegria,
on hi haja tenebres, que jo hi pose la llum.

Oh Mestre, fes que jo vulga
consolar, més que ser consolat
comprendre, més que ser comprès,
estimar, més que ser estimat

Perquè és donant, que es rep,
Perdonant, que s'és perdonat i
morint el jo, que es ressuscita a la Vida Eterna"

Finalment, et deixe aquesta cançó perquè pugues escoltar-la sempre que vulgues, pugues resar amb ella i et recordes de que el Senyor es fa present en aquells que més et necessiten. Dóna la teua mà als altres i comporta't com Jesús va fer amb els seus preferits.

Seràs tu qui...?

Escolta la cançó "¿Quién?" de Luis Guitarra i respon als interrogants que formula la cançó. Seràs tu qui...?

¿Quién?

¿Quién escucha a quién cuando hay silencio?

¿Quién empuja a quién, si uno no anda?

¿Quién recibe más al darse un beso?

¿Quién nos puede dar lo que nos falta?

¿Quién enseña a quién a ser sincero?

¿Quién se acerca a quien nos da la espalda?

¿Quién cuida de aquello que no es nuestro?

¿Quién devuelve a quién la confianza?

¿Quién libera a quién del sufrimiento?

¿Quién acoge a quién en esta casa?

¿Quién llena de luz cada momento?

¿Quién le da sentido a la Palabra?

¿Quién pinta de azul el Universo?

¿Quién con su paciencia nos abraza?

¿Quién quiere sumarse a lo pequeño?

¿Quién mantiene intacta la Esperanza?

¿Quién está más próximo a lo eterno:

el que pisa firme o el que no alcanza?

¿Quién se adentra al barrio más incierto

y tiende una mano a sus “crianzas”?

¿Quién elige a quién de compañero?

¿Quién sostiene a quien no tiene nada?

¿Quién se siente unido a lo imperfecto?

¿Quién no necesita de unas alas?

¿Quién libera a quién del sufrimiento?

¿Quién mantiene intacta la Esperanza?

I si eixim de la terra coneguda?

No t'abelleix, a vegades, trencar un poc les fronteres quotidianes, les convencions sòlidament arrelades, les seguretats que formen part del dia a dia? No t'abelleix canviar els horaris, pegar-li la volta a les expectatives, dir versos inesperats? No t'abelleix cabussar-te en una fe que et sacsege fins a les entranyes, que li pegue la volta al teu horitzó, que t'inquiete, et cride, et fascine i et seduïska? No t'abelleix, a vegades, volar per a veure millor?

1. Massa es dóna per fet...

“El Senyor va dir a Abran: Ix de la teua terra nativa i de la casa de ton pare, i vés a la terra que et mostraré.” (Gen 12, 1)

La gent dóna per fetes moltes coses, moltes seguretats, molts prejuís: els joves són superficials; els cristians són de dretes; els justos són d'esquerres; els vells es queixen; els pobres són bons; els creients són ingenus o necis; els polítics són roïns i corruptes; els capellans tenen panxa, i viuen com a Déu; les monges són mongetes; els científics són ateus; els guapos són panolis... No cal, alguna vegada, sacsejar tantes estupideses, tantes afirmacions que no tenen un altre fonament que el buit, i mirar, amb audàcia i valentia, el món d'una altra manera...?

Per què no intentar mirar el teu món i la teua gent, per un dia, sense donar massa coses per fetes?

Id, canciones mías, al solitario y al insatisfecho,
id también al desquiciado, al esclavo de las convenciones,
llevadles mi desprecio hacia sus opresores.
Id como una ola gigante de agua fría,
llevad mi desprecio por los opresores.

Hablad contra la opresión inconsciente,
hablad contra la tiranía de los que no tienen imaginación,
hablad contra las ataduras,
id a la burguesa que se está muriendo de tedio,
id a las mujeres de los barrios residenciales,
id a las repugnantemente casadas,
id a aquellas cuyo fracaso está oculto,
id a las emparejadas sin fortuna,
id a la esposa comprada,
id a la mujer comprometida.

Id a los que tienen una lujuria exquisita,
id a aquellos cuyos deseos exquisitos son frustrados,
id como una plaga contra el aburrimiento del mundo;
id con vuestro filo contra esto,
reforzad los sutiles cordones,
traed confianza a las algas y tentáculos del alma.

2. L'audàcia de somiar...

«Després vessaré el meu esperit sobre tots: els vostres fills i filles profetitzaran, els vostres ancians somiaran somnis, els vostres joves veuran visions.» (Joel 3, 1)

Això sí que val la pena. Somiar amb un altre món possible. Somiar amb una altra vida, amb una altra justícia, amb una altra humanitat molt més capaç de resoldre les seues penes. I més que somiar creure. Creure que hi ha camins per a acostar-se a eixe món millor. Camins necessaris, fascinants. Camins alternatius. Lògiques que prescindeixen del que el món ven com a imprescindible, necessari i inevitable. Formes que arranquen de l'amor i la recerca d'una veritat diferent. No pot ser d'una altra manera.

Amb què somies tu?

Hombres descalzos
Grávida luz, me hiere tu silencio;
quéjate, grita, rómpeme la sangre
con un feroz escalofrío.
Será la muerte, sí, pero no importa.
¡Morir hasta que el mundo resucite!
Morir hasta que sean en el mundo
los hombres recorriéndolo descalzos:
¡la humanidad por fin enriquecida!

Hombres descalzos;
por su planta desnuda, justos, buenos.
Hombres que al ir andando en carne viva.
sintieran el dolor de cada hombre
latir en cada piedra que rozaran;
sintieran cada gota de rocío
temblar a cada sed, a cada lágrima,
morir a cada muerte, y gota a gota,
encadenando así nuevos rocíos.

Hombres descalzos;
por su planta desnuda,
sobre la tierra lentos y seguros,
como una enredadera sorprendente,
como si Dios sus águilas postrase,
y fueran en el mundo las palomas.

Ana Inés Bonnín Armstrong

Benvolgut jove que he anat acompanyant-te durant tots aquests moments de lectura, per a ajudar-te a seguir fiant-te d'eixe Algú que t'espera, perquè continues creixent darrere els seus passos, perquè continues amant qui et va amar primer. A tu, jove, que després d'aquests sis llibres dels projectes Fiat i Àgape, t'he invitat a que conegues més sobre Ell, que guardes part del seu Esperit en el teu ser, que li busques entre els altres. A tu, jove, a qui t'he demanat que observes, madures i actues. Amb qui he tractat de caminar en els diversos moments i anys de la teua vida, a qui he tractat de guiar per a aclarir certs dubtes que podrien ocultar-te la resta del camí. A tu, jove, amb qui fins i tot sense conèixer-te, he volgut acostar-me al més profund del teu cor.

A tu, jove, una última cosa m'agradaria demanar-te...

Segurament, en l'entorn en què et trobes no siga gens fàcil seguir un estil de vida cristià. Hauràs conegut vertaders amics, familiars, professors o companys de treball, opinions públiques... que no compartisquen amb tu la creença que per a tu dóna sentit a ta vida. I quan hages intentat explicar-los què és el que has sentit, com has conegut el Senyor, o què suposa per a tu la teua vida entre els membres d'una comunitat cristiana, la gent t'haja mirat com si fores un "estrany" i, inclús, hages pogut rebre com a resposta males paraules, com si estigueren menyspreant la teua forma de sentir o viure.

Aspectes i ambients que et van apagant eixa flama que hauria de créixer amb cada un d'aquests rebuigs. Què ocorre que no ho fan? S'apaguen moltes flames. Cada vegada pareix que siguen més les persones que s'afegeixen a aquestes masses de gent i com si el que cobrara sentit és seguir modes actuals d'altres rotllos. Ser cristià? Realment què t'aporta? Perquè diverses vegades, No ho saps ni tu!

Per això, voldria demanar-te en primer lloc que compartires unes paraules amb aquelles persones que Sí t'han educat i acompanyat en la fe al llarg de la teua vida. Torna a elles per a mantindre una conversació sobre açò. Coneix què opinen sobre com està l'actualitat, com veuen ells el futur pròxim de les nostres comunitats, quin creuen que ha de ser el paper dels joves cristians en l'Església i en la societat... Per què? Perquè agafes forces i prengues nota de tot allò que et van contant. Analitza realment com està el teu entorn i què és el que li està passant.

En segon lloc, voldria demanar-te una cosa un poc més important encara. Resa i ix al carrer a compartir el que realment sents. No pots oblidar o rebutjar l'Amor que Déu t'ha donat. No pots tindre por i menys en el moment en què et trobes. Perquè el Senyor t'està demanant que li presentes aquells a qui vols en ta vida (els teus amics, familiars, parella...) i que no el coneixen. Que almenys ells sàpien com Déu actua en tu i tu actues en ells a través de l'Esperit Sant.

I finalment he de demanar-te una tercera cosa, també molt important. Transforma el teu entorn amb l'exemple que Jesús t'ha donat. Si et presentes davant del món com un cristià, la teua missió és la de ser un cristià que transforma aquest món. Que en la teua mirada es veja la bondat amb què Jesús mirava els altres. Sigues reflex del seu Amor allà on estigues i amb qui estigues.

Si alguna cosa vol Déu de la teua vida, és que formes part del seu Regne i l'ajudes a col·laborar fent alguna cosa que espera de tu... que ames els altres com Ell ens va amar.

És el moment! No ho dubtes ni penses que altres ho faran per tu! Has de ser TU!

SIGUES AMOR! SIGUES ÀGAPE!

CORAZONES REBOSANTES

Quants minuts que compartits junts! Quantes experiències trobades! Quants diàlegs, reflexions i oracions viscuts!

Permet-me que et recorde l'inici d'aquesta bonica història de creixement i d'experiència en la fe que junts iniciàrem fa uns anys: *"I ara, escolta... Així de senzill, perquè ha arribat el moment que et poses a l'escolta, que abandones els teus sorolls externs, però sobretot els interns que no et permeten saber que algú en aquest precís moment t'està cridant. De fet malgrat que són molts els joves que dissenyen la seua vida en forma d'un projecte, la majoria desconeixen que ells mateixos són un projecte, perquè són i han sigut somiats per Déu."*

El projecte de Déu somiat per a tu va ser escrit molt abans que nasqueres, per amor, perquè et va amar, i ho continua fent cada minut que passa, perquè tu també pugues amar. A això t'invita Déu, i per això és necessari escoltar per a saber què t'està dient i a on està invitant a entregar el teu Amor.

Però què és l'amor?

Pareix que fóra ahir quan t'invitava a llançar-te a l'aventura, a submergir-te en les profunditats del teu cor o a eixir de tu mateix, de les teues comoditats, per a mesclar-te entre els altres i amar-los fins a l'extrem.

Tu eres amor. Temple de l'Amor de Déu, el qual va semblar en el teu cor la gran capacitat d'amar arrancant-te de la teua carn el cor de pedra i entregant-te un cor de carn. I amb això, infonent-te el seu Esperit et va donar la llibertat per a caminar segons els seus preceptes, guardant i complint els seus manaments (Ez 36, 27). Però sobretot un d'ells, el gran manament de l'Amor: "Ameu-vos els uns als altres com jo vos he amat. En açò coneixeran tots que sou els meus deixebles, en l'amor que vos tingueu els uns als altres" (Jn 13, 34-35).

Aquesta ha sigut la tasca que hem dut a terme durant aquest llarg camí, compartint amb tu l'experiència de sentir-te cridat, acompanyat i enviat a amar com el Pare va amar, sabent com és l'Amor, integrant-lo en un nou cor de carn i lliurant-lo al món sense mesures. Així és com construïrem el Regne de Déu, en la mesura que regne l'Amor de Déu.

Àgape és eixe amor desinteressat, entregat, sacrificat tant a Déu com als "altres": la teua família, la teua parella, els teus amics o enemistats, els teus allunyats... és un amor que parteix de Déu perquè, a través de tu, pugues entregar-lo a tots sense distinció, sent feliç en la mesura que ames i faces feliç al proïme.

Permet-me que abans de finalitzar et mostre unes boniques paraules...

"[...] En efecte, el signe visible que el cristià pot mostrar per a testimoniar al món i als altres, a la seua família, l'amor de Déu és l'amor als germans. El manament de l'amor a Déu i al proïme és el primer no perquè està en la cima de la llista dels manaments. Jesús no el va posar en el vèrtex, sinó en el centre, perquè és el cor des del qual tot ha de partir i al qual tot ha de tornar i fer referència.

Ja en l'Antic Testament l'exigència de ser sants, a imatge de Déu que és sant, incloïa també el deure fer-se càrrec de les persones més dèbils, com l'estranger, l'orfe, la viuda (cf. Ex 22, 20-26). Jesús condueix cap a la seua realització aquesta llei d'aliança, Ell que uneix en sí mateix, en la seua carn, la divinitat i la humanitat, en un únic misteri d'amor.

Ara, a la llum d'aquesta paraula de Jesús, l'amor és la mesura de la fe, i la fe és l'ànima de l'amor. Ja no podem separar la vida religiosa, la vida de pietat del servici als germans, a aquells germans concrets que hi trobem. No podem ja dividir l'oració, l'encontre amb Déu en els Sagraments, de l'escolta de l'altre, de la proximitat a la seua vida, especialment a les seues ferides. Recordeu açò: **l'amor és la mesura de la fe**. Quant ames tu? Com és la teua fe? La meua fe és com jo estime. I la fe és l'ànima de l'amor.

Enmig de l'atapeïda selva de preceptes i prescripcions — als legalismes d'ahir i de hui— Jesús obri una bretxa que permet distingir dos rostres: el rostre del Pare i el del germà. No ens entrega dues fórmules o dos preceptes: no són preceptes i fórmules; ens entrega dos rostres, és més, un sol rostre, el de Déu que es reflecteix en molts rostres, perquè en el rostre de cada germà, especialment en el més xicotet, fràgil, indefens i necessitat, està present la imatge mateixa de Déu. I hauríem de preguntar-nos, quan trobem un d'aquests germans, si som capaços de reconèixer en ell el rostre de Déu: som capaços de fer açò?

D'aquesta manera Jesús ofereix cada home el criteri fonamental sobre el qual edificar la pròpia vida. Però Ell, sobretot, ens va donar l'Esperit Sant, que ens permet amar Déu i el proïsme com Ell, amb cor lliure i generós. Per intercessió de Maria, la nostra Mare, obrim-nos per a acollir aquest do de l'amor, per a caminar sempre en aquesta llei dels dos rostres, que són un rostre només: la llei de l'amor.”

Papa Francesc.
Audiència 26/10/2014. Plaça de Sant Pere.

Benvolgut amic, benvolguda amiga.

No tingues por de mirar i **buscar** al teu voltant per a **trobar** en el teu proïsme, el rostre de Déu que et diu “ama'm”.

No tingues por d'escoltar-te, de **conèixer-te** i de reconèixer-te com a imatge i semblança del Creador. Sentiràs a l'escoltar-te la necessitat de no apartar-te del camí que Ell et marca per a viure sempre per mitjà d'Ell.

I finalment benvolgut amic, amiga, no tingues por de **viure**. Viure apassionadament la vida que Déu t'ha concedit, amb les seues alegries i les seues penes, amb els seus encerts i fracassos per a allí on estigues **amar** sense mesura com a jove cristià compromés en l'Església i en la societat.

Les meues últimes paraules?
Una vegada més, les del Senyor.

“Ameu-vos els uns als altres; com jo vos he amat, així també ameu-vos els uns als altres.” (Jn 13, 34)

“Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí a tota criatura.” (Mc 16, 15)

Que tot el món, el teu món, conega que hem vist el Senyor i que en tu alguna cosa nova ha brotat: l'amor, el seu **Amor**.

Que així siga.
Amén.

BIBLIOGRAFÍA CONSULTADA

- A. Comastri. **Dios es amor**. Ed. San Pablo.
- Conferencia Episcopal Española, XCIX Asamblea Plenaria. **La verdad del amor humano**. Orientaciones sobre el amor conyugal, la ideología de género y la legislación familiar. Edice, abril 2012.
- Conferencia Episcopal Española, LXXXI Asamblea Plenaria. **Directorio de la Pastoral Familiar de la Iglesia en España**. Edice, noviembre 2003.
- E. Llanos. **Cómo vivir bien en pareja**. Ediciones Mensajero, S.A.U., 2010.
- Misión Joven. Revista de Pastoral Juvenil. Nº 402-3 Pastoral del noviazgo.
- Pontificio Instituto Juan Pablo II para estudios sobre el Matrimonio y la Familia. **Aprender a amar**. 30 preguntas para no equivocarse en la aventura más importante de la vida. Biblioteca de Autores Cristianos, 2012.
- Papa Benedicto XVI. Jesús de Nazaret. Ed. La Esfera.
- Papa Francisco. **Exhortación Apostólica Evangelii Gaudium**.
- Papa Francisco. Misericordiae Vultus. Bula convocatoria del Jubileo Extraordinario de la Misericordia.
- **YOUCAT**. Catecismo Joven de la Iglesia Católica. Ediciones Encuentro, 2011.
- Y. Semen. **La sexualidad según Juan Pablo II**. Desclée De Brouwer.
- Revista Misión Joven. Varios números.
- www.vatican.va/content/vatican/es
- www.pastoralsj.org
- www.familiam.org (Pontificium Consilium pro Familia)
- www.jovenesdehonianos.org

ESTIMEU-VOS!

SE LLIBRE DE CREIXEMENT
EN LA FE DEL JOVE